

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

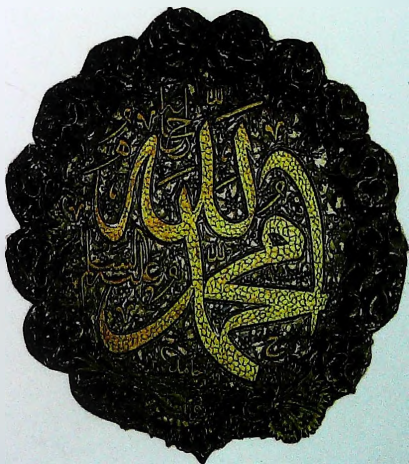
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KUR'AN IŞIĞINDA MÜSLÜMAN

Salih Çavuşoğlu

Düzenleyen: bilgindK
2018-07-11

KUR'AN IŞIĞINDA MÜSLÜMAN

SALİH ÇAVUŞOĞLU

Düzenlenmiş 2. Baskım

**EĞİTİM YAYINLARI
Merheimer Str. 229 5 KÖLN
W. GERMANY**

EĞİTİM YAYINLARI : 14
El Kitapları Serisi : 9

Kur'an Işığında Müslüman
Şelâle Yayın Dağıtım Organizasyon
tarafından hazırlanıp basılmıştır.

Beyazsaray 32
Tel : 512 58 34 - 520 78 53
Beyazıt - İST.

Dizgi : Öz Dizgi Matbaası - Tel.: 513 67 06

Baskı : Gümüş Basımevi - Tel.: 512 81 93

İstanbul - 1999 Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İÇİNDEKİLER

Giriş	7
İnsan ve Hayat	9
Düşünce ve İnanç	11
Andını Hatırla	16
Rabbımız Allah'tır	18
Allah'ın Kuluyuz	22
Kulluk Çeşitleri	25
Kendi Arzu ve Heveslerine Kulluk	26
Şeytana Kulluk	28
Mal - Mülk Kulluğu	33
Şan ve Şöhret Kulluğu	35
Mevki ve Makam Kulluğu	38
Ekmeek ve Rızık Kulluğu	43
Kadın ve Dünya Kulluğu	46
Müslümanın Ayrıacı Özellikleri	49
Müslüman Kelimesinin Anlamı	50
Müslümanın Düşünce Ufku ve Dünya Görüşü	52
İman Doğruluğu ve Bütünlüğü	57
Kalp Temizliği ve Ahlak Yüceliği	58
İbadet Ruhu ve Sevgisi	60
Günlük Hayatta İslâm Damgası	62
Müslümanlar Kardeşir	64

Kafirleri Dost Edinmez	67
Atayı Değil Kur'an'ı Rehber Edinir	69
İnsanlardan Değil Allah'tan Korkar	71
Müslümanın Önderi Resûlullah'tır	73
Bildiğini Gizlemez	80
Hayra Davet Eder	81
Zulme Razi Olmaz	83
Allah Yolunda Savaşır	85
İyiliği Emreder	87
Kötülüğü Yasaklar	91
Müslüman Topluma Uymaz, Toplumu Allah'ın Kanun- larına Uydurur	92
Müslüman Taklitçi Değil Araştırmacıdır	96
Müslüman Kınanmaktan Korkmaz	98
Müslüman Emanete Hıyanet Etmez	101
Müslüman Yalan Söylemez ve Aldatmaz	102
Müslüman Allah'a Tevekkül Eder	102
Müslüman Öfkesine Hakimdir	103
S o n u ç	105

GİRİŞ

Kur'an Işığında Müslüman kitabını hazırlama ihtiyacı duymamızın nedeni günümüz toplumlarında görülen eksikliklerin başında mensup olduğumuz dinimizi bilmemek geldiğini görmüş olmamızdır. Dinle en az ilgilenenimizden tutun da en çok dindar olanımıza, en cahilimizden alın da en alimize kadar dinimizi gerçek yönleriyle bilmiyoruz. Diyeceksiniz ki bu kadar okul varken, kurs varken, hoca varken nasıl böyle bir şey söz konusu olabilir? Haklısınız, aslında bu büyük bir eksiktir. Eksiklik şudur, dini bildiğini iddia edenlerin büyük çoğunluğu İslamı asıl kaynaklarından öğrenememiş, kendisine nasıl öğretilmiş ise onu almış böylece din adına bu dinle ilgisi olmayan şeyler büyük emirler gibi telkin edilmiş, dinin

aslından olan şeyler ise yasaklanmış ve gizlenmiştir. Biz, fazla büyük bir araştırma değil sadece her gün okuyup durduğumuz, fakat anlamını düşünmekten uzaklaştırıldığımız Kur'an'a müracaat ederek müslümanı tanımaya çalıştık. Kur'an'ı araştırırken, O'nun emriyle, Allah'ın Resûlü Muhammed'in hayatına da bir sarfı nazar ettik. Öyle değil mi? İnsanlara İslam'ı öğreten O, İslam'ın ne olduğunu, Müslümanın nasıl olması gerektiğini, yaşadığı örnek hayatıyla sergileyen O'dur. Müslümanı tanımak için O'ndan daha güzel bir kaynak ve örnek var mıdır?

Peki, müslümanın hangi yönlerini konu edindik kitabımıza, onu da söyleyelim. Kısaca ifade etmek gerekirse, müslümanı müslüman yapan bütün yönlerini açıklamaya, işaretlemeye çalıştık. Bunun için de müslümanın, düşünce ve kavrayış; yâni kafa yapısı, inanç yönü, yaşama biçimi, hayat anlayışı, davranış ve hareketleri, ahlâki yapısı vs. bütün bunları Kur'ani bir metotla anlatmaya çalıştık. Her konuyu Kur'an'a dayandırma ve O'ndan kaynaklandırma gayesi güttük. Çünkü Kur'an, Allah'ın ifadesiyle, Allah'tan korkanlara yol gösterici, rehber bir kitaptır.' (Bakara : 2).

İNSAN VE HAYAT

Varlık, yokluk ve kainat hakkında hiç bir bilgimiz yokken, dünya denilen bu geniş mekandan habersizken, büyük bir gücün dilemesiyle dünyaya insan olarak ayak basmı-
şız. Nefes alıp vermeye başlamışız, yaşama-
ya başlamışız, mücadeleye başlamışız, bü-
yümeye, görmeye, duymaya, konuşmaya, dü-
şünmeye ve inanmaya.

Bu sefer' içimizi bir korku almış, ölüm
ve ötesi korkusu. Kendimizi farketmişiz bu
sırada, insan olma duygusunu ve üstünlü-
ğünü hissetmişiz kendi içimizde. Neydi, içi-
mizde hissettiğimiz bizi biz eden yanımız?

—Gözümüz görüyor, kulağımız duyuyor,
elimiz tutuyor, kalbimiz atıyor?!— Bu yönü-
müzle aslında diğer canlı ve hayvanlardan
ayrılan bir tarafımız yok. —Geziyoruz, yi-

yoruz, içiyoruz, eğleniyoruz, çalışıyoruz!—
Bunlar da bizim, insan olarak ayırıcı yan-
larımız değil. —Seviyoruz, bağlanıyoruz, nef-
ret ediyoruz, kızıyoruz, acıyoruz, kin besli-
yoruz, savaşıyoruz, yardımlaşıyoruz!..— ama
bunlar da diğer hayvanlarla ortak yanları-
mız. Öyleyse, bizi, biz eden, insan eden özel-
liklerimiz nedir?

DÜŞÜNCE VE İNANÇ

Evet, bunlardır, insanı insan eden, insana değer kazandıran ve insanı üstün kılan özellikler. Eğer, duyma, görme, sevgi, nefret, yeme, içme, çalışma, eğlenme, acıma, kızma, savaş barış yardımlaşma.. vs. Bütün bunlar düşünce ve inançla birleşirse insanın değerini artırır. Yok, düşünce ve inançsız olursa, insanın hayvanlarla —şekil yönü hariç— pek farklı ve üstün bir yanını oluşturmaz. Çünkü bütün bu sayılanlara onlar da sahiptir. Tek eksiklik düşünce ve inançta! Bir köpeği ele alalım, örnek olarak: duyar, görür, sever, nefret eder, yer, içer, çalışır, eğlenir, yavrularına acır, yardım eder, düşmanlarına kızar, onlarla savaşır, sahibine bağımlılık gösterir vs. ama sonuçta, köpek, köpektir. Bu özellikler onu insan yapmaz.

Bazı kimseler bu yüksek farkın önemini kavrayamamışlar, hatta hayvanlarla yarışarcasına ve onlara imrenerek, düşünme ve inanma özelliklerini kullanma isteği göstermezler. Onlar, kendilerinin hayvanların gelişmiş bir şekli olduklarını zannederler. Onlara söylenecek sözümüz yok. Çünkü onlar, kendilerine layık olana yönelmişler. Biz, hayvanlara ne desek insan edemeyiz onları. Biz ancak insanlığının farkında olan kimselere mesajımızı iletebiliriz.

Rabbimiz ve Mevlamız Allah, buyuruyor ki :

'Biz, insanı en güzel bir şekilde yaratık' (Tin Sûresi, âyet: 4) Bu güzellik sadece beden güzelliği ve olgunluğu değildir. İnsan bütün yönleriyle bu tanımın içindedir. Duygular, düşünceler ve sevgiler de bu güzelliğe dahildir.

'Sonra onu en aşağılık kıldık, aşağıların aşağısına düşürdük.' (Tin, âyet: 5) Önce güzel ve olgun bir yaratılış, sonra en kötülerin daha kötüsü olmak, neden acaba? yine Allah'ı dinleyelim :

'Yalnız, iman edenler ve salih amel işleyenler bunun dışındadır. Onlar için ke-

**sintisiz bir mükafat vardır. Evet böyle oldu-
ğu halde, bundan sonra sana dini yalanla-
tan nedir? Allah, hakimler hakimi değil mi-
dir?’ (Tîn : 6 - 8)**

**Ne güzel açıklıyor Rabbimiz. Nedir in-
sanı dinden uzaklaştıran? Nedir ona dini in-
kâr ettiren? Yoksa o görmüyor mu ki Allah,
bütün varlığı tek başına hiç yoktan yarat-
mış ve onları hükmü, idaresi altına almış-
tır. Evet, ne demiştik, görmüş olmak yetmi-
yor, gördüğünü değerlendirecek bir düşün-
ce kapasitesini gerektiriyor. Görüp düşün-
düğü ve ölçtüğü, anladığı şeye de iman et-
mesi gerekiyor. Bu özelliği taşımayan bir
kul hakkında Allah şöyle buyuruyor :**

**‘O, düşündü, - ölçtü, biçti. Canı çıkası ne
biçim ölçtü, biçti. Canı çıkası sonra yine ne
biçim ölçtü, biçti. Sonra baktı, kaşlarını çat-
tı, suratını astı, sonra da sırt çevirip, bü-
yüklük tasladı. Bu sadece öğretilегelen bir
sihirdir, bu Kur’an yalnızca br insan sözü-
dür dedi. İşte bu adamı yakıcı bir ateşe yas-
lıyacağım.’ (Müddessir : 18 - 26)**

**Hayat dedik, insan dedik, düşünce de-
dik, devam ettirelim konumuzu. İnsanın ha-
yatta olmasının, yani yaşamasının bir sebe-**

bi var mıdır? Bir gayesi var mıdır? bunu düşünmeli insan. İnsan nedir? niçin yaşıyor? hayatın gayesi nedir? dünyada nasıl yaşamalıdır? ölüm nedir? niçin ölüyor?

Allah'ın âyetlerine kulak verip, düşünelim :

'Allah, ölümü ve hayatı hanginizin daha güzel amel edeceğini sınamak için yarattı.' (Mülk: 2) Amel, çalışmak demektir. Güzel amel, Allah'ın istediği ve emrettiği gibi hareket etmektir.

'İnsanı ve cini sadece bana kulluk etmesi için yaratım.' (Zariyat: 56) Demek ki yaratılışımızın gayesi Allah'a kulluktur. Peki, Allah'a kulluk nedir? (Bu sorunun cevabını inşallah, gelecek konularda göreceğiz). Bunu nasıl gerçekleştireceğiz?

'Her can ölümü tadacaktır. Sizi şer ve hayırla imtihan ederiz ve sonunda bize dönersiniz.' (Enbiya: 35)

'İnsanoğlu, var edilip bahse değer bir şey olana kadar, şüphesiz, uzun bir zaman geçmemiş midir? Biz, insanı katışık bir nutfeden yarattık, onu deneriz, bu yüzden onun işitmesini ve görmesini sağlamışızdır. Şüphesiz ona yol gösterdik, buna kimi şük-

reder, kimi de nankörlük eder. Doğrusu inkârcılar için zincirler, demir halkalar ve çulğun alevli cehennem hazırladık. Şüphesiz iyiler, kafur katılmış bir kaseden içerler.' (İnsan : 1 - 5)!

Rabbin gösterdiği yolda olanlara ne mutlu, masiretini yitirmiş, kendini hayvanlar derecesinin daha da altına düşürmüş, Allah'tan ve O'nun kitabından uzaklaşmış, duygusuzlaşmış, kalbi katılaşmış, gözleri hakikatı görmez, kulakları duymaz olmuş, düşüncesi; midesinin ve arzularının tatmininden başka bir şeye çalışmaz hale gelmiş şaşkınlara, evet onlara ne yazık.. Eğer hâlâ akletmezlerse!.. hüsrân ve çırpınış onlara. Allah'ın gazap ve azabı, ateş ve cezası onlaradır.

ANDINI HATIRLA

Allahu Teâlâ Kur'an'ında şöyle buyuruyor :

'Hatırla ki, Rabbin, Ademoğullarının sulblerinden zürriyetlerini çıkarıp ta onları nefislerine şahit tutarak, ben sizin Rabbiniz değil miyim? diye buyurduğu vakit onlar da:

— Evet, Rabbimizsin, şahit olduk, demişlerdi. Bu şahit tutuşumuzun sebebi, kıyamet günü, bizim bundan haberimiz yoktu dersiniz diyedir.' (Araf : 172)

İnsanoğlu, henüz ruh olarak yaratıldığında verdiği bu söz ile Allah'ın Rablığını kabul etmiş ve buna da şahitlik etmiştir. Bu sebeple her doğan çocuk, doğuşunda bu söz üzere Allah'ı tanımaya ve O'na boyun eğ-

meve uygun bir haldedir. Fakat çevresi onu büyüdükçe etkilemektedir. Ya bu halini devam ettirmekte ona yardımcı olur, ya da onu zehirleyerek, bu temiz duygudan mahrum bırakarak andını unutturur. Fakat insan, zaman zaman şuur altında yatan bu andın etkisiyle ruhunda güzel esintiler duymaya başlar. Eğer bunu kötü bir yolla bastırmazsa Allah'ın Rablığına koşar, O'na boyun eğere. Selâm olsun Allah'a boyun eğenlere ve selâm olsun Allah'tan başkasına kulluk etmeyenlere!

RABBİMİZ ALLAH'TIR

Rabbımız Allah'tır demekle neyi kasdediyoruz? Eğer, bu soruya cevap verebiliyorsak, Allah, bizim gerçekten Rabbimizdir, bunun anlamını bilmiyorsak, Rabbımız Allah'tır dediğimiz halde O'nun Rablığına boyun eğmeyip, O'ndan başka rabler edinmediğimiz ne belli?!

Rab : sahip demektir. Yani, sahibimiz Allah'tır. Rab : Yönetici demektir. Yani, Allah'ın idaresine tabiyiz. Rab : terbiye eden, eğitendir. Yani, biz, Allah'ın verdiği ve istediği terbiye ve eğitim ile eğitilmişiz, eğitilmek istiyoruz demektir. Şimdi kendi kendimizle hesaplaşmamızı yapabiliriz. Evet, ruhlar aleminde verdiğimiz andımıza uygun olarak Allah'ın rablığını kabulleniyor muyuz?

Bunu bir misalle açıklayalım : Her hangi bir devlet başkanına : 'Sen bizim devlet başkanına : 'Sen bizim devlet başkanımız-sın, bunu böylece kabullendiğimizi bil, fakat, ülkede ki insanların nasıl idare edileceğine, nasıl yaşayacağına karışmayacak-sın. Ülkedeki insanların nasıl yaşayacağını belirleyen kanunları sen değil biz çıkaracağız. Kanunları onaylama ve benimsemediğin kanunları iptal etme yetkin olmayacak. Savaşa ve barışa sen karar vermiyeceksin. Hoşlandığın ve hoşlanmadığın şeylere müdahale etmiyeceksin. Seni yüce devlet başkanımız olarak kabul ediyoruz. İsmi duvarlara yazılacak ve bayram törenlerinde halkın arasında gözükeceksin.' desek, 'Bu ne biçim devlet başkanlığı?' diyerek kendisiyle eğlendiğimizi söylemez mi? Oysa ki bu yaratıklar, böyle bir devlet başkanlığına razı olmazken, Alemlerin yegâne yaratıcısı olan Allah'ın bu şekilde bir rab olarak düşünmekte olanlar ne çoktur. Allah, yegâne yaratıcı ve âlemlerin rabbi olarak bilinecek, duvarlara ismi yazılacak, dini gün ve dini bayram törenlerinde halkın arasında gözükeceksin.' desek, 'Bu ne biçim devlet başkanlığı?' diyerek kendisiyle eğlendiğimizi söylemez mi? Oysa ki bu yaratıklar, böyle

bir devlet başkanlığına razı olmazken, Alem-lerin yegâne yaratıcısı olan Allah'ı bu şekilde bir rab olarak düşünmekte olanlar ne çoktur. Allah, yegâne yaratıcı ve âlemlerin rabbi olarak bilinecek, duvarlara ismi yazılacak, dini gün ve dini bayram törenlerinde insanların gündemine girecek, fakat! yarattığı insanların yaşantısına müdahale etmeyecek, buna hakkı olmayacak. O, rabliğini göklerde sürdürürken, biz O'nun güçlü ve hakim olduğuna iman edeceğiz, iş yer-yüzüne gelince, burada sana ihtiyacımız yok diyeceğiz ve rab olma hakkını başkalarına vereceğiz. Bu, Allah'ın Rabliğini tanımadır.

Hemen hemen her devirde yaşayan insanların büyük çoğunluğu sadece Allah'ı Rab edinmekle kalmaz, Müslüman olduklarını, Allah'ın yolunda olduklarını iddia eden, Allah'ın Resüllerine uyduklarını zanneden bir çok insanlar bile, Allah'tan başka Rabler, sahibler, dostlar, evliyalar ve yardımcıları edinir. Allah adına hüküm koyan, idare eden ve muhakeme eden fakat Allah'ın indirdiklerinden uzak olan, Allah'ın yasakladığını emreden, emrettiğini yasaklayan kimseleri, kendilerine lider ve idareci tanırırlar. İşte, o zaman bunların kulluğu Allah'a

değil, iteat ettikleri, bağlandıkları ve saygı duydukları kimselere ve makamlara olur. Allah'ın âyetlerini iyi düşünmeliyiz :

'Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini ve din adamlarını ve Meryem'in oğlu Mesih'i Rableri olarak kabul ettiler. Oysa tek ilah'tan başkasına kulluk etmemekle emrolunmuşlardı. O'ndan başka İlah yoktur. Allah, koştukları şirkten münezzehtir.' (Tevbe Sûresi, âyet : 31)

'O halde, Allah'ın indirdiği kitap ile aralarında hükmet, Allah'ın sana indirdiği Kur'an'ın bir kısmından seni vazgeçirmelelerinden sakın, heveslerine uyma, eğer yüz çevirirlerse bil ki, Allah bir kısım günahları yüzünden onları cezalandırmak istiyor. İnsanların çoğu gerçekten fasıktır. Cahiliye devri hükmünü mü istiyorlar? yakinen bilen bir millet için Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır?' (Maide Sûresi, âyet: : 49-50)

'Sana indirilen Kur'an'a ve senden önce indirilenlere iman ettiklerini iddia edenleri görmüyor musun? Tagut'un önünde muhakeme olunmalarını isterler. Oysa, onu tanımamakla emrolunmuşlardı. Şeytan, onları derin bir sapıklığa saptırmak ister.' (Nisa Sûresi, âyet : 60)

ALLAH'IN KULUYUZ

Allah'ın Rablığını kabullenmek, O'nun kulu olduğumuzun bilincine ermek demektir. Müslüman, Allah'ın kuludur. Yani, Müslümanın sahibi, eğitici ve yol göstereni Allah'tır. Müslüman, Allah'ın sahipliğini idrak etmiş ve O'nun eğitimi ile terbiye olmuş, O'nun gösterdiği yolu tek yol bilmiş kişidir. Bir şeyin birden fazla sahibi olamaz, eğer, bir şeyin iki sahibi varsa o, tamamen birine aid değildir. Müslüman, kendini yaratan yaşatan ve kuşatan Allah'ı sahip olarak bilir. O'nun dışında başka bir sahibin bulunabileceğini kabul etmez. Sahip tek ise kullukta tektir. Şayet, birden fazlasına kulluk yapılıyorsa, bu, sahibi bulunduğu kimseyi yeterince güçlü ve gerçek sahip görme-

mekten kaynaklanır. Müslüman, bilir ve inanır ki herşeyin yaratıcısı ve yegâne sahibi Allah'tır. Eğer, Allah herkese belirli bir süre veriyorsa bu O'nun güçsüzlüğünden değil, bir hesabının olduğu içindir. Allah (c.c.) buyuruyor:

«Kafirlerin, diyar diyar mutlulukla dolaşıyor olmaları sakın seni aldatmasın, az bir faydalanmadan sonra onların varacakları yer Cehennemdir. O ne kötü duraktır! Fakat, Rablerinden sakımanlara, Allah katından konukluklar bulunan, içlerinden ırmaklar akan, içinde temelli kalacakları Cennetler vardır. Allah'ın katındaki şeyler, iyi kimseler için daha hayırlıdır. (Al-i İmran Sûresi, âyet : 196 - 198)

Yine, Müslüman, inanır ki Allah'tan daha güzel bir dost ve sahip yoktur, bu sebeble kulluk ta yalnız O'na yapılacaktır. Namazın her rekatını bu şuurla kılar ve her rekatta Fatiha Sûresini okurken şöyle der :

Yalnız sana kulluk eder ve yalnız senden yardım dileriz. Bizi doğru yola, nimete erdirdiğin kimselerin yoluna yönelt; gazaba uğramışların ve sapmışların yoluna değil!. (Fatiha : 5-7)

Göklerin ve yerin hükümdarlığının Allah'a aid olduğunu bilmez misin? Allah'tan başka dost ve yardımcınız yoktur. (Bakara Sûresi, âyet: 107)

Evet, kulluğu her yönüyle Allah'a tahsis etmedikçe gerçekten Müslüman olamayız.

KULLUK ÇEŞİTLERİ

Kul, Arapça 'abdun' kelimesinin karşılığıdır. Köle, hizmetçi, birisine sıkı sıkı bağlı olup O'nun emir ve izninden dışarı çıkmayan kişi demektir.

Müslüman, Allah'ın kuludur. O'nun emir ve iznine sıkı sıkı bağlıdır. Bu özelliğini devam ettirdikçe Müslüman ismine layıktır. Allah'ın emir ve yasakları kişiyi bağlamaz hale gelince, yani Allah'a kulluğu terkedince Müslüman olma vasfını yitirmiş olur.

Allah'a kulluktan çıkan kimseler, kimlerin ve nelerin kulu olurlar?

KENDİ ARZU VE HEVESLERİNE KULLUK

Allah'ın koyduğu yasaları çiğneyen kişi için kulluk çeşitlerinden birisi, kendi arzu ve heveslerine kulluktur. Bu kimse, Rab olarak tanımadığı Allah'ı unutunca, kendine yol gösterici olarak kendi arzu ve heveslerini alır. İstek ve arzularının gösterip, belirlediği yolda gider. Onun yasaları, bedeni arzu ve şehvetlerinin koyduğu yasalardır. O, artık kendi kendinin kulu durumuna düşer. Ve kendi kendinin Rabbi kesilir.

Bunu Kur'an şöyle ifade ediyor :

Kendi istek ve arzularını tanrılaştıranı gördün mü? (Casiye : 23)

İstek ve arzular gelip geçici ve deşışkendir. Birilerinin yararına olurken, birilerinin de zararına olabildiğı için zulüm de-

nilen hadise ortaya çıkmaktadır. Herkesin arzu ve istekleri farklı olacağı için hayatın düzenini sağlayan şey ancak zorbalık ve güç olmaktadır. İktidar, bunun için hakim kesimin arzularını yansıtır. Oysa, Allah, insanları hiç kimsenin arzu ve hevesine iteat etsinler diye yaratmamıştır. İnsanları sadece kendi yolunda ve düzeninde yaşamaları için yaratmıştır. Kendi yolu ise ona tabi olan bütün insanları adil bir sistem içinde, huzur ve refahla hem bu dünyada ve hem de ahirette yaşatmak içindir.

İnsan niçin kendi hava ve hevesinin, istek ve arzularının kulu durumuna, ya da kendi kendinin rabbi durumuna düşer?

İnsan, kendi kendine yettiğini zanneder bazen, büyüklük taslar, mağrur olur.

'Hayır, insan azgınlasmıştır, kendi kendine yettiğini zannederek.' (Alak : 6-7)

Allah'tan emirler alıp, onları yerine getirmeyi bırakın, başı bir sıkıntıya düşmedikçe, Allah'ın ismini bile düşünmek, hatırlamak istemez. Çünkü bu, onun içinde taşıdığı şeytani ve nefsanî arzuların karşısına dikilmektedir. O ise sadece içinden gelen bir sese kulak vermek meylindedir. O ses, herşeye rağmen, tek sensin der, bu da onun hoşuna gider. O ses, ashında Şeytanın fısıltısından başka bir şey değildir.

ŞEYTANA KULLUK

Allahu Teâlâ insanı şeytandan üstün bir mevkide yaratınca, şeytan büyüklük taslayarak Allah'a isyan etti ve Allah'ın lanetine uğradı, bulunduğu makamdan koğuldu. İsterseniz, bu olayı Kur'an'dan takip edelim ve düşünelim :

'Andolsun! Sizi yeryüzünde yerleştirdik, orada size bir çok geçim sebepleri de meydana getirdik. Pek az şükretmektesiniz.

Yine andolsun! Sizi yarattık. Size suret (biçim) verdik. Sonra meleklerle 'Ade-me secde edin.' dedik. İblisten başkası hemen secde ettiler. İblis secde edenlerden olmadı.

Allah, 'sana emrettiğim halde seni secde etmenden alıkoyan nedir?' dedi. O ise :

'Beni ateşten yarattın, O'nu ise çamurdan yarattın, ben, O'ndan hayırlıyım,' dedi.

Allah ise: 'Defol oradan! senin orada büyükmek hakkın yoktur. Sen, muhakkak alçaklardansın, çık!' dedi.

(İblis) : 'Bana tekrar diriltilecek (kıyamet) gününe kadar müblet ver.' dedi, Allah da 'haydi sen müblet verilmişlerdensin.' buyurdu.

(İblis) : 'Beni azdırdığının adına andolsun! Adem oğullarını azdırmak için, mutlak ve muhakkak senin o doğru yolunda oturacağım. Yine and olsun, muhakkak surette onların önlerinden ve arkalarından, sağlarından ve sollarından onlara sokulacağım. Onların çoğunu şükredici bulamıyacakım.

Allah buyurdu : 'Alçatılmış ve rahmetten kovulmuş olarak oradan çık! Adem oğullarından kim sana uyarsa, Celalim hakkı için, Cehennemi tamamen sizinle dolduracağım.' (Araf : 10 - 18)

Allahu Teâlâ, insanı şeytan hakkında şöyle uyarmakta :

Ey Adem oğulları! Şeytana kulluk etmeyin, Çünkü O, sizin apaçık bir düşmanı-

nızdır. Bana kulluk edin, doğru yol budur, diye size emir vermedim mi?

And olsun ki O, içinizden bir çok nesilleri yoldan çıkarmıştır, yine de akıl etmez misiniz? İşte, vaad oluna geldiğiniz Cehennem! Küfür (ve inkâr) edegeldiğinizden ötürü, bugün, girin oraya! Bugün, ağızlarına mühür vuracağız da ellerini konuşTURACAĞIZ. Ayakları da kazanmakta oldukları şeylere şahitlik edecektir.

Biz dileseydik, şüphesiz, gözlerini silme kör yapardık da yolda (öteye beriye) koşuşup dururlardı. O halde nasıl göreceklerdi?

Biz dileseydik, muhakkak, oldukları yerde onları taş keserdik te ileri gitmeğe de geri dönmeğe de güçleri yetmezdi. Uzun ömürlü yaptığınızın hilkatini tersine çevirmişizdir. (Genç iken ihtiyarlamış, güçlü iken zayıflamış, dimdik iken beli bükülmüştür.) Akletmezler mi? (Yasin : 60 - 68)

İnsan zanneder ki Şeytana kulluk etmiyor. Şeytan'ı sevmiyor, O'ndan tiksiniyor, ama gerçekte O'nun bir numaralı askeri ve kulu olduğundan haberi bile yoktur. Bu nasıl olur?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Şeytan büyüklük taslayarak, Allah'a isyanda önderdir. Kim Allah'a kulluktan yüz çevirirse o, şeytanla kardeş olmuştur. Şeytanı mutlu eden bir iş yapmıştır. Şeytan, insanı mağrur etmek, Allah'a kulluktan uzaklaştırabilmek için elinden geleni yanına koymaz. İnsana sürekli vesvese verir, kalbini fesat ocağı haline getirir, şüpheler içinde kıvrandırır. Şehvet ve emelini kutsal bir gaye gibi taktim eder. Şeytan, resmen beni tanı ve bana asker ol, kul ol demez, buna ihtiyacı da yoktur. Ama, sadece O'nun gibi Cehennemin yolunu tutarak, O'na orada arkadaş olmak O'nu mutlu etmeğe yeter. Cehennemin yolunu tutan, Allah'a kulluğu unutan, şeytanın her emrini kendi arzusu bilip anında yerine getiren o kadar çok insan var ki, bunlar şeytan'dan nefret ettiklerini sanırlar, O'nu hiç sevmediklerini zannederler, şeytandan çok farklı olduklarını düşünürler, bilmezler ki aslında O'nun arkadaşları ve kullarıdır. Allahın sözlerine kulak verirse konuğu daha iyi anlar. Açın Kur'an'ları, bulun Araf Sûresi, 27 - 30. âyetleri okuyun ve düşünün!

Ey Adem oğulları! Gizli yerlerini kendilerine açıklamak için örtülerini onlardan sıyrarak ana - babanızı Cennetten çıkardığı

gibi, Şeytan sakın sizi de (şaşırtıp) belaya uğratmasın! Muhakkak ki O, ve kendisi gibi olanlar sizin onları göremiyeceğiniz yerden sizi görürler. (vururlar.) Muhakkak ki biz, o şeytanları, iman etmiyen kimselerin evliyası = dostları kıldık.

Bir utanmazlıkta bulundukları zaman 'Babalarımızı öyle yaparken bulduk, (demek ki) onu Allah emretmiştir.' derler. De ki: Allah, hiç bir zaman o kötülüğü emretmez, bilmediğiniz şeyi Allah'a karşı mı söylüyorsunuz? De ki: 'Rabbim adaleti emretti. Her secde edişinizde yüzünüzü O'na doğrultun, ve din kendinin olan Allah'a yürekten yalvarın! Sizi ilkin yarattığı gibi yine O'na döneceksiniz.

Allah, insanların bir kısmını doğru yola eristirdi, fakat bir takımı da sapıklığı haketti. Çünkü bunlar Allah'ı bırakıp şeytanları evliya (dost) edinmiş ve kendilerini doğru yolda sanmışlardı.' (Araf : 27.- 30)

MAL - MÜLK KULLUĞU

Şeytana kulluk, Allah'a kulluk dışındaki her çeşit kullukta görünebilir. Mal ve mülke kulluk gibi. Mal ve Mülk, insanın gözünde o kadar büyür ki, Allah'tan Resûlünden ve Allah yolunda çalışmaktan önemli ve gerekli gelir. O zaman insan bütün çabasını mal mülk yığmak için teksif eder, harcar. Her şeyi, bir şeyler kazanmak, evler, hanlar, arabalar, villalar, altın gümüş, para vs. için yapar. Onun gözünde Allah, Resûl, din, ahiret ikinci planda, geri planda kalır. Yine rehberimiz olan Rabbimizin kitabına dönelim :

De ki : Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, akrabalarınız, elde ettiğiniz mallar, durgun gitmesinden korktuğunuz ticaret, hoşunuza giden evler sizce Allah'dan, Resûlünden ve Allah yolunda sa-

vaşmaktan daha sevgili ise, Allah'ın azabıyla gelmesini bekleyin, (yani: Allah yakında sizi cezalandıracaktır, evlerinizi başınıza yıkacaktır.) Allah, fasık toplumu hidayete erdirmez. (Tevbe : 24)

İnkâr edenlerin malları ve çocukları, Allah'a karşı onlara bir yarar sağlamaz. İşte onlar ateşin yakıtıdırlar. (Al-i İmran : 10)

Onlar, ahiret karşılığında dünya hayatını satın alan kimselerdir. Bu yüzden azabları hafifletilmez. Onlar yardım da görmezler. (Bakara : 86)

ŞAN VE ŞÖHRET KULLUĞU

Bir kısım insan da mala o kadar değer vermeyebilir. Bunlar için daha önemli olan, insanların takdirlerini, alkışlarını ve sevgilerini kazanmaktır. Adı anılan, unutulmayan birisi olmaktır tüm çabaları, bu yolda da her şey mübahtır gayeye ulaşabilmek için. Bu bazen dini bir kılıfla örtülebilir. Hesap Günü, Rabbımız bir takım insanları huzuruna çağırarak onlara :

— Resûlüme indirdiğimi sana bildirmediğim mi?

— Evet Ya Rab, bildirdin.

— Onunla nasıl amel ettin?

— Gece gündüz Kur'an'la meşgul oldum.

— Yalan söyledin, falan iyi Kur'an okuyor denmesini istedin, nitekim öyle de denildi.

— Hiç; kimseye ihtiyaç duymayacak şekilde sana bol bol mal vermedim mi?

— Evet Ya Rab, verdin.

— Sana verdiğimle ne yaptın?

— Akrabalarım ve muhtaçlara sadaka olarak dağıttım.

— Yalan söyledin, falan cömerttir denilmesini istedin, nitekim öyle de denildi.

— Ya sen, ey öldürülmüş kişi, hangi uğurda öldürüldün?

— Senin yolunda cihadla emrolundum. Ben de ölünceye kadar savaştım.

— Yalan söyledin, aksine falanca celsurdur denmesini istedin, nitekim öyle de denildi.

Ebu Hureyre bu hadisi naklettikten sonra şöyle diyor: 'Sonra Resûlullah dizlerime vurarak şöyle buyurdu:

Bir şeyi sadece Allah'ın rızasını kazanmak için değil de insanların takdir ve alkı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

şını da kazanmak için yapan kimse, bu yaptığı iş büyük bir ibadet bile olsa, hiç bir fayda elde edemez. Çünkü, insanlar tarafından kendisine yapılacak taltif, iltifat ve hürmet, bu kimsenin niyetini bulandırmıştır. Artık onun niyeti, hedefi ve kulluğu yalnız, Allah'a hizmet olmaktan çıkmış, insanlara gösteriş haline gelmiştir.

Yazıklar olsun o namaz kullara ki, kıldıkları namazdan gafilidirler. Onlar, gösteriş yapanlardır. (Maun Sûresi, âyet: 4 - 6)

MEVKİ VE MAKAM KULLUĞU

Bu tür kulluğu ikiye ayırabiliriz: Birincileri, mevki ve makam sahipleri. Bunlar, mevki ve makamları uğrunda her şeyi feda ederek en büyük hedefleri olan ellerinde tuttukları mevki ve makamlarını korumak arzularıyla yaptıkları kulluk içindedirler. Bu sebeble bunlar, büyüklük taslarlar ve her şeyin kendilerine ait olmasını, herkesin kendilerine tabi olmasını isterler. Bunların misalleri Kur'an'da çoktur. Firavun bunların sembolüdür. O, insanlara :

— Ben, sizin en yüce Rabbinizim, demişti de Allahu Teâlâ da o'nu Dünya ve Ahiret azabına çarptırmıştı. (Naziât : 24 - 25)

Muhakkak ki bunda Allah'tan korkan için gerçekten bir ibret vardır. (Naziât : 26)

Yine, Firavun, Musa'ya iman eden ve Rabbe teslim olan Sihirbazlara karşı :

— Ben size izin vermeden mi O'na inandınız? (Yani, demek istiyor ki; siz benim büyüklük ve yüceliğimi görmüyor musunuz, nasıl bana aykırı bir hareket yapabilirsiniz?) And olsun ki ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim, sonra and olsun ki hepinizi asacağım. Sihirbazlar :

— Şüphe yok ki biz, Rabbimize döneceğiz ve sen sırf Rabbimizin âyetleri bize gelince, onlara inandık diye bizden öç alıyorsun. Ey! Rabbimiz! Üzerimize hayır yağdır ve bizi Müslüman olarak öldür, dediler. (A'raf : 123 - 126)

Rabbimiz, Firavun'a ve O'na uyanlara ve onlar gibi diğer mevki ve makam sahibi kıldığı kimselere zaman zaman mucizeler göstererek boş ve haksız yere büyüklenmemelerini istemiştir. Bütün güç ve kuvvetin Allah'a ait olduğunu bilmelerini emretmiştir. Fakat azmış ve sapmış olanlar Allah'ın gazabını hak etmişlerdir. İşte bir örnek :

And olsun ki, biz öğüt almaları için Firavun ve yandaşlarını kuraklığa ve ürün kıtlığına uğrattık. İşte, kendilerine iyilik geldiği zaman, bu, bizim içindir, bizim hakkımızdır derler. Kendilerine bir kötülük çar-

pınca da, Musa ile beraberinde olanların uğursuzlukları Allah katındandır, fakat çoğu bilmezler ve şöyle derler :

— Kendisiyle bizi büyülemek için bize mucize adına ne getirsen işte biz sana inanacak değiliz. Bunun üzerine, ayrı ayrı mucizeler olmak üzere onlara tufan ve çekirgeyi ve geneyi ve kurbağaları ve kanı gönderdik. Sonra yine büyüklük tasladılar. Zaten onlar, suçlular guruğu idiler. Üzerlerine felaket çullanınca 'Ey Musa, dediler, Rabbinin sence olan ahdi hürmetine, O'na niyaz et! Bu kötülüğü bizden sıyrıp atarsa and olsun ki İsrail oğullarını seninle muhakkak göndereceğiz. Bunun üzerine biz, azabı, onların kendisine mutlaka varacakları bir vakte kadar onlardan kaldırmıca, yeminlerini bozdular. Artık âyetlerimizi yalanladıkları ve onlardan gafil oldukları için biz de kendilerinden öcümüzü aldıkta onları işte o denizde boğduk. (A'raf Sûresi, âyet : 130 - 136)

İkincileri ise bu mevki ve makam sahiplerine karşı bir acizlik, yaltakçılık ve kölelik duyguları ile bağlı bulunanlardır. Bunlar kendileri için 'Emir Kuluyuz!' da derler. Bunlar, başlarındaki mevki ve makam sahipleri ne emretse, bu acaba, Allah'ın buy-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ruğu ile çatışır mı, çatışmaz mı demeyip, Allah'ın ve Resûlü'nün emirlerini hiç önemsemeden varsa yoksa kendilerine hükmedenler, emredenler için koşturan zavallı acizlerdir. Allah, bunlar hakkında Cehennemde cereyan eden şu hadîşeyi aktarıyor kitabında :

Yüzleri ateşin içinde döndürüldüğü gün, eyvah, keşke Allah'a iteat etseydik, keşke Resûle iteat etseydik derler, Rabbimiz biz, büyüklerimize ve yöneticilerimize tabi olmuştuk onlar da bizi yolundan saptırdılar. (Ahzab : 66 - 67)

Bir de şu örneğe bakalım :

Bazı insanlar vardır, Allah'tan başkalarını da sevgice Allah'a denk tutarlar. Allah'ı severcesine onları severler, İman edenler ise en çok Allah'ı severler. Allah'a ortak koşarak nefislerine zulmedenler, vakti gelince görecekları azabı bilselerdi kuvvetin Allah'a ait olduğunu ve azabın çok şiddetli bulunduğunu anarlardı.

O zaman küfür öncülerinin arkasında gidenler görecekları ki arkalarına düşüp uydukları kimseler, kendilerinden hızla uzaklaşmıştır. Hepsi o azabı görmüştür ve ara-

larındaki bağlar da parçalanıp kopmuştur. Ve öncülere tabi olanlar da şöyle demektedir: 'Ah! Bizim için dünyaya bir dönüş olsaydı da, onların bizden ayrılıp uzaklaştıkları gibi biz de onlardan uzaklaşsaydık.'

İşte böylece Allah, onlara bütün yaptıklarını hasret ve pişmanlıklar halinde gösterecektir. Ve onlar ateşten çıkacak değillerdir. (Bakara : 165 - 167)

EKMEK VE RIZIK KULLUĞU

Müslüman inanır ki her şeyin sahibi Allah'tır. Rızıkın sahibi de O'dur. Hayatın sahibi de O, ölümün sahibi de O!.. Allah, şöyle buyuruyor :

Allah rızık hususunda kiminizi kiminize üstün kılmıştır. Üstün kılınanlar, ellerinin altındakilere rızıklarını verici değildir. Hatta onlar, elleri altındakilerle eşittirler. Artık, Allah'ın nimetlerini mi inkar ediyorlar. Allah, kendilerinizden size eşler yarattı. Eşlerinizden de sizin için çocuklar ve torunlar meydana getirdi ve temiz şeylerden size rızık verdi. Yine de o batıla inanacaklar ve Allah'ın nimetlerini inkar mı edecekler?

Allah'ı bırakıp kendilerine gökten ve yerden hiç bir rızık ulaştırmağa kadir ola-

mayan ve ellerinden hiç bir şey gelmeyen nesnelere kulluk ederler! (Nahl : 71 - 73)

Gerçek kulluğu Allah'a yapmayan ve rızkın sahibinin Allah olduğunu bilmeyen kimseler, o rızkın kendilerine ulaşmasında vesile olan kimselere bağlanırlar. Onlar, her şeyleri ile kendilerine aylık veren, maaş veren, geçimlerine yetecek kadar bir şeyler veren efendilerine, patronlarına ve amirlerine karşı boyunları kıldan incedir. Yeter ki bir ekmek parasına sahip olsunlar. Her şey, ekmek parası kazanmaktan ibarettir, bu uğurda gerekirse her türlü kutsal bilinen şeyler feda edilebilir, ama ekmek asla!?

Zavallı ekmek ve rızık kulu, bilmez ki, eğer Allah'ın kulu olmaya girişse ekmeği kendine yine gelecek ve Allah'ın gazabına da uğramıyacak. Ama o, içine düştüğü acizliği benimsediği ve zulmü kabullendiği için Allah onu, ona müstehak kılmıştır. 'Şu muhakka ki zengin kılan da O'dur, varlıksız kılan da O! (Necm : 48)'

Ekmek kulu, bu dünyada ekmek için yaşar, eline ekmeği de geçer fakat, o dünyada yaptıklarından da hesaba çekilir :

O gün, bütün insanlar, yaptıklarını görmeleri için bölük bölük ayrılacaklardır. Ar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tık kim zerre ağırlığında hayır işlediyse onu görecek: Kim de zerre ağırlığında kötülük işlediyse onu görecektir. (Zilzal : 6 - 8)

Sonra, o nimetten o gün sorguya çekileceksiniz. (Tekasür : 8)

İnsan, rızkın ve o rızkın ulaşmasında vesile olanları değil de, o rızkın sahibi olan Allah'a kulluğa koşarsa, Allah, ona iyi, güzel ve bol rızıklar vereceğini vaad ediyor :

Eğer o memleketlerin halkı iman edip Allah'tan korksalardı, yerden ve gökten onlara bereket kapıları açardık. (A'raf : 96)

Yine, Rabbimiz, onlara güzel bir hayat sağlayacağını belirtiyor :

'İster erkek, ister kadın olsun, mü'min olarak salih amel işleyeni sıkıntısız güzel bir hayat içinde yaşatacağız. Ahirette de mükafatlarını yapmakta oldukları işlerin en güzeli ile muhakkak vereceğiz.' (Nahl : 97)'

KADIN VE DÜNYA KULLUĞU

Müslüman, her şeyden fazla Allah'ı sever. (Bakara: 165'e bakınız) Bu sevgiyi aşan hiç bir seviyi yoktur. Fakat, insan şehvetlerini kontrol edemeyip, onlara hakim olamazsa onların kulu olur. Onlar, insanın bütün benliğini kaplar ve insanın basiretini kör eder. O zaman, her şey şehvet için, cinsel duygular ve tatminler için yapılır olur. Erkek için, kadına sahip olma; kadın için, erkekle birlikte olma en yüce amaç olarak benimsenir. Bu uğurda, hiç bir emir ve yasak dinlenmez. Hayatın hedefi, hayvansal bir noktaya, hatta ondan da daha aşağılara düşürülür, şehvet düşkünleri tarafından. Allah'ın laneti ve gazabı onlaradır.

Rabbimiz şöyle buyuruyor :

Kadınlardan, oğullardan ve kantar kantar altın ve gümüşten, nişanlı atlardan ve

davarlardan ve ekinlerden dolayı meydana gelen aşırı sevgi insanlara süslü gösterilmiştir. Bunlar, dünya hayatının metâdır. Varılacak yerin en güzeli Allah katındadır. (Âl-i İmran: 14)

Buhari'de rivayet edilen bir hadiste, Resûlullah :

— Karısının kölesi olan helâk olmuştur, buyurmaktadır.

İnsan için dünya da caziptir. Akli az olan, basiretsiz insan, onun kısılgına bakmaksızın dört elle sarılır dünyaya. Onun kulu olur. Her yaptığı iş, biraz daha dünyalık bir şeylere sahip olmak içindir. Dünya hayatı onları aldatmıştır. Onların hallerini Kur'an'dan izleyelim :

«Kafir olanlara dünya hayatı süslendirildi. İman edenlerle de alay ederler. Oysa ki Allah'tan korkanlar, kıyamet günü onların üstündedir. Allah, istediği kimseye hesapsız rızık verir.» (Bakara: 212)

«İşte onlar, o kimselerdir ki, ahireti dünyaya satmışlardır. Artık onlardan azap hafifletilmez. Onlara yardım da olunmaz.» (Bakara: 86)

«Tek başına yarattığım ve kendisine uzatılmış bir mal ve oğullar verdiğim ve nimetlerimi yaydıkça yaydığım o adamı bana bırak, nimetlerimi daha da artırmamı umup duruyor.» (Müdessir: 11 - 15)

«Mal sevgisine de düşkün mü düşkündür o! Kabirde olanların çıkarılacağı, göğüslerde bulunanların da meydana konulacağı zamanın geleceğini o, hâlâ bilmiyor mu?» (Adiyat: 8 - 10)

«Dinlerini bir oyun ve eğlence edinen ve kendilerini dünya hayatının aldattığı kimseleri bırak! Ve kimsenin, kazandığı şey yüzünden kendisini helake atmamasını, kendisi için Allah'tan başka hiç bir dost olmadığını ve hiç bir şefaatinin da bulunmadığını, Kur'an ile hatırlat. O, azaptan kurtulmak için bütün malını fidiye olarak verse, kendisinden alınmaz. Onlar, o kimselerdir ki kazandıkları şey yüzünden helake uğratılmışlardır. İnkâr etmekte oldukları şeyler yüzünden çılgınca kaynar bir su ve dayanılmaz bir azap onlarındır.» (En'am: 70)

MÜSLÜMAN'IN AYIRICI ÖZELLİKLERİ

Rabbımız, insanı yeryüzünün halifesi (hakimi) olarak yaratmıştır. Her şeyi onun emrine vermiştir. Bütün bu şeyleri, benim direktiflerim ve emirlerim doğrultusunda idare et, yönet demiştir.

Eğer, benden korkuyorsan, eğer cehennem gitmek istemiyorsan ve eğer, benim sana daha çok bağışlarda bulunmamı umuyorsan, demiştir. Benim yolumda yürü!

'Ve bu benim yolumdur, dosdoğru. O'na uyun, başka yollara uymayın ki sizi O'nun yolundan ayırmasın.' (En'am: 153) buyurmuştur.

Evet, Müslüman'ın, kafirden farklı olması gerekir, çünkü Müslüman'dır, çünkü Allah'ı tanır ve O'na kulluğu; başka şeylere kulluğa tercih eder. Müslüman, müslümanca düşünür, müslümanca duygulanır ve müslümanca yaşar.

MÜSLÜMAN KELİMESİNİN ANLAMI

Müslüman kelimesi, Arapça 'Müslim' ve 'Müslimun' kelimelerinin karşılığıdır. Arapçada 'müslim', teslim olmuş, selamete ulaşmış, kurtulmuş kimse anlamına gelir. Kelimenin tam anlamıyla, Müslüman. Kendisini Allah'a teslim etmiş ve O'nun her emrini itirazsız yerine getiren kimse demektir. Tabii ki bunun neticesinde O'nun hoşnutluğunu ve sevgisini kazanıp, cennet ve selamete ulaşan kimsedir. İnsan, içtenlikle Allah'a teslim olursa Allah katında Müslümandır. Görünüş olarak teslim olursa Müslüman toplum katında Müslüman olur. Eğer bir takım yönlerden, gerçekten, içtenlikle Allah'a teslim olmadığı ortaya çıkarsa, fakat halen Müslüman olduğunu iddia ederse onun ismi Münafık olur. Rabbimizin bizden istediği şey, insanlar karşısında değil, ken-

di katında Müslüman olmamızdır. Allah'ın emri şöyledir :

«Eğer seninle tartışmaya girişirlerse, 'Ben, bana uyanlarla birlikte, kendimi Allah'a teslim ettim. (verdim.) de! Kendilerine kitap verilenlere ve kitapsızlara: 'Siz de teslim oldunuz mu?' de! Şayet, teslim olurlarsa doğru yola girmişlerdir. Yüz çevirirlerse, sana yalnız tebliğ etmek düşer. Allah kullarını görür.» (AL-İ İMAN : 20)

Rabbimiz, Hazreti İbrahim'in Müslümanlığından da şöyle bahsediyor :

«İbrahim : 'Rabbimiz, ikimizi (beni ve oğlum İsmaili) sana teslim olanlardan kıl, soyumuzdan da sana teslim olanlardan bir toplum yetiştir. Bize ibadet yollarımızı göster, tevbemizi kabul buyur. Çünkü, daima tevbeleri kabul eden, merhametli olan sensin. Rabbimiz! İçlerinden onlara senin âyetlerini okuyan, kitabı ve hikmeti öğreten, onları her kötülükten arıtan bir Resûl gönder, doğrusu, güçlü ve hakim olan ancak sensin.» (Bakara : 128 - 129)

«Rabbi O'na : 'Teslim ol!' buyurduğunda, Âlemlerin Rabbine teslim oldum.' demişti.» (Bakara : 131)

Müslüman olan ile olmayanı birbirinden ayıran en önemli özellik, Müslüman, Allah'ın âyetlerini duyduğu zaman; 'İşittik ve iteat etik, Rabbimizi!' diyerek gerekeni yapmaya koyulması; Kafir ise böyle bir durumda : 'İşittik ve reddettik, iteat etmiyoruz, bizi korkuttuğun azabı bekliyoruz.' diyerek, Allah'ın emirlerini ve kanunlarını eğlence edinmesidir.

'Size verdiğimizize kuvvetle sarılın ve dinleyin demiştik, 'İşittik ve karşı geldik dediler.' (Bakara : 93)

'Aralarında hüküm verilmek üzere Allah'a ve Resûlüne çağırıldıkları vakıt : 'İşittik ve iteat ettik' demek, ancak Mü'min'lerin sözüdür. İşte kurtuluşa erenler onlardır.' (Nur : 51)

MÜSLÜMANIN DÜŞÜNCE UFKU VE DÜNYA GÖRÜŞÜ

Kur'an'da Rabbımız :

'Gören ile kör bir olur mu? veya karanlıklarla aydınlık bir midir?' (Ra'd Sûresi: 16)

«Rabbin tarafından sana indirilenin gerçek olduğunu bilenle, doğruyu görmeyen kör bir olur mu? Bunu ancak akıl sahipleri idrak ederler.» (Ra'd : 19) buyuruyor.

«Ey İman edenler! Allah'tan korkun, herkes yarın için ne hazırladığına baksın, Allah'tan korkun! Çünkü, Allah yaptıklarınızdan haberdardır. Allah'ı unutup ta, Allah'ın da kendilerini kendilerine unutturduğu kimseler gibi olmayın; Onlar, yoldan çıkmış kimselerdir. Cehennemliklerle cennetlikler bir değildir. Kurtuluşa ermiş olanlar cennetliklerdir. Eğer bu Kur'an'ı bir dağa indirmiş olsaydık, sen onun Allah korkusuyla baş eğerek parça parça olduğunu görürdün. Bu misalleri insanlar düşünsünler diye veriyoruz.» (Haşr Sûresi : 18 - 21)

«And olsun ki Kur'an'ı öğüt alsınlar diye kolaylaştırdık, öğüt alan yok mudur?» (Kamer : 22)

Müslüman köklü bir düşünce yapısına sahiptir. Günü birlik, değişken bir yapı da değildir. O Dar, kısır ve basit değildir Müslüman, sadece karnını doyurmayı düşünmez, onu hayvanlar da yapar. Cinsel duygularını nasıl tatmin edeceğini düşünmez,

bunu da hayvanlar bile gerçekleştirir. Öyleyse insanı hayvandan, bitkiden ve eşyadan ayıran bir düşünce olmalıdır, Müslümanın düşüncesi! Nedir bu?.

Hayatının hedefini düşünabilmek, niçin yaşadığını, nasıl yaşaması gerektiğini düşünmek, hangi hareket ve davranışların Allah'ı memnun ettiğini, hangilerinin de Allah'ı gazablandırıldığını düşünmek. Kendini, kafirlerin durumundan kurtaracak ve onlara benzemekten koruyacak yolları düşünmek. Hadiselere ibretle, basiretle bakabilmek, alması gereken dersi alabilmek için düşünmek...

Yakını değil, uzağı düşünabilmek, bir gün ötesini, beş gün ötesini değil; bir asır sonrayı, beş asır sonrayı, milyarlarca asırların ötesini, ebedilik alemini düşünabilmek...

Varlıklarda, Allah'ın hakimiyet ve otoritesini düşünmek, varlıklara düzen vermek ve yaratmaktaki sınırsız ilim ve sanatını; güç ve kudretini düşünmek... düşünmek... düşünmek!..

Allah buyuruyor :

'İnsanı en güzel şekilde yarattık, sonra en aşağılık kıldık.' (Tîn : 4 - 5)

İnsan, mükemmel yaratılmıştır, eşya mükemmel yaratılmıştır, yeryüzü, gökyüzü, yıldızlar, ay, güneş, gezegenler ve kainat güzel yaratılmıştır. İnsanın güzelliği, güzelliği kavrayabildiği ölçüdedir. Yoksa, Allah indinde hiç bir değer taşımaz. Allah'a kulluğun ötesinde yüce ve güzel bir şeyin olmadığını bilmeyen kişi, aşağılık olanların en aşağısıdır. Hayvanların da altındadır onun mertebesi. İnsanı hayvandan ayıran nedir? elbette yeme, içme, gezme, eğlenme, yaşama vs. değildir. Çünkü bunlar, insan ve hayvan arasında ortaktır. Ayırıcı özellik bunların dışındadır. Burada, Rabbimizin, hayvandan da aşağı derecede kıldığı insanların taşıdığı özelliklere bakarsak, insanı Âlemlerin Rabbi katında yükselten kıymetli özellikleri görürüz :

«And olsun, cinden ve insandan yaratıklarımızın çoğu cehennemliktir. Onların kalpleri vardır, onunla hakkı anlamazlar. Onların gözleri de vardır, onlarla görmezler. Onların kulakları da vardır, onlarla (öğüt) işitmezler. Onlar hayvan gibidir, hatta daha da sapıktırlar ve onlar, gafillerin ta kendileridir.» (A'raf : 179)

Evet, kalp, göz ve kulak yapmaları ge-

rek n fonksiyonlarını icra etmezse, kişiyi hayvanlardan da aşağı bir dereceye d   rebilirler. Kalp, Rabbine bağlanırsa, göz hakikati görürse ve kulak ta Rabbinden i it-tiği emirlere ko arsa, o zaman insan, yaratılmı ların en hayırlısı olur.

Müslümanın dünya görüşünde Tevhid vardır. O, s ze L ilahe illallah diye ba lar. Allah'tan başkasına kulluk yapılamıyacağının bilincindedir. O'nun hayatında Tevhid vardır. O, her şeyi Allah için yapar. O, sadece Allah için vardır, Allah için ya ar ve dönüş Allah'adır.

‐Onlar, ‘biz Allah için varız ve Muhakkak O’na döneceğiz! derler.‑ (Bakara : 156)

‐De ki : ‘namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm sırf  lemlerin Rabbi içindir.’ (En’am : 162)

Müslümanın düşünce kaynağı Kur’an’dır. Kur’an’la düşünür, Kur’an’la ya ar. Çünkü: ‘Kur’an, Allah’tan korkanlar için yol gösteren tek rehberdir.’ (Bakara: 2) Müslüman, Kur’an’sız düşünceden, Kur’an’a ters düşünceden uzaktır. Müslüman ,akıl putunun kulu değildir. Aklının ve ilminin had-dini bilir. Allah’ın sözünden üstün bir söz olamıyacağını idrak etmiştir O.

İMAN DOĞRULUĞU VE BÜTÜNLÜĞÜ

Müslüman, inanırken, doğru ve hak olanı inanır. Allah'ın inanılmasını emrettiği şeylere inanır. Allah'ın emrettiği ve gösterdiği gibi inanır. Allah'a eş, ortak tutmaktan, şirk koştan, eksiklik izafe etmekten, O'na çocuk isnat etmekten, sıfatlarından bir şey eksiltmekten Allah'a sığınır. İnanılması gerekli şeylerin tamamına inanır. Müslümanın imanı bir bütünlük arzeder. Yanlışlık, çelişki ve kararsızlık bulunmaz onda. İman etmenin anlamını bilerek, imanı kalbinde duyarak inanır. O, bilir ki iman etmek demek, 'inandım.' sözüyle tamamlanan bir şey değildir. Kalbin merkezine inen ve bütün coşkunluğu ile kalpte yerleşen, yol gösteren ve hayatı düzenleyen bir güçtür O. Müslümanın imanı bir gül gibidir, güzel koku saçarak etrafına. O'nun imanı bir gül gi-

bidir, aracı harekete geçirir. O'nun imanı motorun benzini gibidir, motoru çalıştırır. Kuru bir söz, bir kuruntu değildir. Zorluklar karşısında sarsılmayan, sabır ve sebat-tan ayrılmayan şüpheler kuyusuna düşme-yen, Şeytan'ın oyununa kanmayan, kendine kulluğunu hatırlatan, Allah'ı unutmayan ve O'na bütün sevgi, saygı ve teslimiyetle yö-nelen bir imandır O!

«Ey iman edenler! Allah'tan korkmanız gerektiği gibi korkunuz ve yalnızca müslü-man olarak can verin!» (Al-i İmran : 102)

KALP TEMİZLİĞİ VE AHLAK YÜCELİĞİ

Müslümanın en önemli özelliklerinden biri de kalp temizliğidir. Çünkü, doğru bir inanç temiz bir kalbe girer ancak. Kalp, büt-ün hareketin merkezidir. Beyin de kalbe bağlıdır. Düşünce, kalbin yön verişine göre harekete geçer. Kalbi temiz olan, temiz dü-şünceye de sahip olur, iyilik peşinde koşar. Kalbi fesat dolu olan da düşüncesi ile fesat-lık, hile ve aldatmaca peşinde koşar. Âyeti Kerime'de :

'Onların gözleri kör değil ama kalpleri kör.' (Hacc : 46) buyuruyorlar. Kalbin körlüğü en dehşetli körlüktür. Hakikat ne kadar meydanda olursa olsun onu algılayamaz, ama gözün körlüğü, değnekle veya eliyle yoklayarak maddeyi tesbit eder ve yolu bulabilir.

Temiz kalp, yüce ahlakı getirir. Ahlakın yüceliği Kur'an ahlakı olmasına bağlıdır. Kur'an ahlakı Müslümanların kişiliğini belirler. Müslüman, doğrudur, sadıktır, muttakidir, adildir, çalışkandır, mütevazidir, kanaatkardır Rabbının verdiğiine, bağlıdır Rabbına. Merhametlidir hayvanlara bile.. Müslüman, tevbekardır günahlarına, Rabbını anar her an, Rabbının yolunda savaşır her zaman. O, güler yüzlü, güzel sözlüdür hep. Sözün özü O, her şeyi ile en olgun insandır. Rabbımız, Kur'an'da şöyle buyuruyor :

«Rabbının makamından korkup, nefsi-ni hevasına (arzu ve isteğine) uymaktan alıkoyan kimse için varılacak yer Cennettir.» (Naziat : 40 - 41)

«Kişiye ve onu şekillendirene, sonra da ona iyilik ve kötülük kabiliyeti verene and olsun ki, kendini arıtan kurtulmuştur. Ken-

dini fenalıklara gömen ise kaybetmiştir.»
(Şems : 7 - 10)

«Güç yettirilemeyen en büyük baskın geldiği zaman, o gün insan ne uğurda çalıştığını anlar. Cehennem, her bakanın göreceği şekilde gösterilir. İşte, azıp ta dünya hayatını tercih edenin varacağı yer şüphesiz Cehennemdir.» (Naziat : 34 - 39)

İBADET RUHU VE SEVGİSİ

Müslümanın ruhu, yaratıldığı gündeki temiz hali gibi her zaman temizdir, berraktır, durudur. O, sadece Allah'ın kuludur. İbadeti geniş anlamıyla ele aldığımız zaman 'kulluk' manası ifade eder. Yani, her yönüyle iteat ve teslimiyettir. Müslüman, her an ibadet içindedir. Zikir, yani, Allah'ı hatırlamak, anmak, daha doğrusu hiç akıldan çıkarmamak, Müslümanın ilk ve en büyük ibadetidir. Her şeyden çok sevdiği, saydığı ve bağlandığı Rabbinin yolunda olmak, o yolda ölmek ve öylece O'nun huzuruna varmak en büyük emelidir. Öyle de olması gerekir. Çünkü, bunlar Kur'an'ın emridir. Müslümanın pusulası Kur'an'dır. Allah, insana emreder :

«İşte bu, benim dosdoğru yolumdur. Buna uyunuz, başka yollara uymayınız ki benim yolumdan ayırmasın.» (En'am : 153)

«Kim, Allah'ın Resûlüne aykırı hareketlerde bulunur ve Mü'minlerin uyduğu yoldan ayrılırsa, O'nu ayrıldığı yolda bırakır ve Cehenneme atarız. Orası ne kötü dönüş yeridir.» (Nisa : 115)

Müslümanlar, Allah'a kavuşmaya sonsuz bir istek ve arzu duyarlar. Onların her zaman sözü şudur : 'Biz, Allah'tan geldik ve yine O'na döneceğiz.' Müslümanlar, her şeyden ve herkesten çok Allah'ı severler ve O'ndan korkarlar. O'na güvenirler ve O'na bağlanırlar.

İbadet, Müslümanın hayatını kuşatan bir kavramdır. Müslüman, bir an için olsun ibadetin dışına çıkmayı düşünmez. Müslümanın her yaptığı iş, Allah'ın razılığını hedefliyorsa, ve bu iş Allah tarafından çirkin görülüp, kınanmamış, lanetlenmemişse, Resûl de o iş hakkında yanlışlığına veya kötülüğüne dair bir hüküm belirtmemişse o iş ibadet mefhumunun içindedir.

GÜNLÜK HAYATTA İSLAM DAMGASI

Müslüman, Allah'a iman eden, Ahirete inanan, Allah'ın Resûlünü kendine önder edinmiş, Allah'ın kitabını da rehber edinmiş kişidir. Müslümanın kalbinde şüphe, desise, vesvese yoktur. Müslüman, Allah yolunda canını ve malını ortaya koymuştur. Müslüman, canını cennet karşılığında Allah'a satmıştır.

'Allah, şüphesiz Mü'minlerden canlarını ve mallarını Cennete karşılık satın almıştır. (Tevbe : 111)

Mü'minler, ancak, Allah'a ve Resûlüne iman etmiş, sonra da bir şüpheyeye düşmemiş ve Allah yolunda, mallarıyla ve canlarıyla cihad etmiş olan kimselerdir. İşte doğrusu onlardır. (Hucurat : 15)

Müslüman, dünyalık şeyler için ömür tüketmez. Haksız kazanç yollarına sapmaz. Bilir ki o biriktirilen mallarla, altın ve gümüşlerle, ceza gününde, sahiblerinin alın-ları, böğürleri ve sırtları bağlanacaktır. Rab-bimiz şöyle açıklıyor bunu :

'Ey iman edenleri! din adamlarının ve ruhbanların çoğu insanların mallarını hak-

sızlıkla yerler, Allah yolundan alıkoyarlar. Altın ve gümüşü biriktirip, Allah yolunda sarfetmeyenlere can yakıcı bir azabı müjdele. Bunlar, cehennem ateşinde kızdırıldığı gün, alınları, böğürleri ve sırtları onlarla dağlanacak.' 'Bu kendiniz için biriktirdiğinizdir', biriktirdiğinizi tadın!' denecek. (Tevbe : 34 - 35)

Müslüman, hesap gününden korkar. Adalatsızlığın olmayacağı, adam kayırmaca ve rüşvetin işlemeyeceği gündür o gün. O gün, hesap günüdür. Tek tek hesap vardır o gün. İğneden ipliğe hesap verilecektir. Allah'ın mükellef tuttuğu vazifelerin ifası gündeme gelecektir. Niçinler sorulacaktır. Buluş çağı ile ölüm arası sorgulanacaktır. Gençlik çağının apayrı bir sorgulaması yapılacaktır.

İşte, bunları bilen Müslüman, günlük hayatını kendi arzu ve heveslerine göre değil, Allah'ın emir ve yasaklarına göre düzenler. Kur'an'ın rehberliğinde nasıl yapılması gerekiyorsa öylece düzenler. O hayat, baştan sona İslam'ın güdümüne tabidir. İslam ile damgalanmayan bir hayat, küfür ve şirkin hakim olduğu bir hayattır.

Müslüman, yaptığı her işte, acaba bu iş Allah'ın emrettiği bir iş midir; yoksa yasakladığı bir iş midir? veya onun yapılıp yapılmamasında bir sınır koymadığı bir iş midir? Ben, bunu böyle yapıyorum ama, doğru ve yerinde yaptığımdan emin miyim? diye kendi nefisini hesaba çeken ve kontrol eden kimsedir.

MÜSLÜMANLAR KARDEŞTİR

Müslüman, müslümanın kardeşidir. Allah, bütün insanları Adem ve Havvadan yaratmıştır, onları da çamurdan. Hiç bir kimsenin, hiç bir kimseye insanlık yönünden hiç bir üstünlüğü yoktur. Irk, renk, dil ayrılığı insanları yüceltmez ve alçatmaz. Allah'ın ölçüsünde yücelmek takvaya bağlıdır. Allah'tan en çok korkan ve O'na itaat eden en üstün olandır. Rabbimiz bu gerçeği âyetinde şöyle açıklıyor :

«Ey İnsanlar! Doğrusu biz, sizleri bir erkek ve bir dişiden yarattık. Sizi milletler ve kabileler haline koyduk ki bir birinizi kolayca tanıyasınız. Şüphesiz, Allah katında en değerliniz, O'na karşı gelmekten en çok sa-

kınanınızdır. Allah bilendir, haberdardır. (Hucurat : 13)

Müslümanlar kardeştir demek, bir felsefi tartışma konusu demek değildir. Gerçekleşmesi mümkün olmayan bir düş ve söz de değildir. Müslümanlar, müslüman oldukları sürece gerçekten kardeştir. Yani, kardeşlik, sözde kalan bir kardeşlik değildir. Allah Resûlü buyurdu ki :

— İman etmedikçe Cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olmazsınız.

— Müslümanlar, birbirlerine karşı bir binanın tuğlaları veya bir vücudun azaları gibidir. Birbirlerine iyice kenetlenmişlerdir. Bir bölgedeki rahatsızlık, her bölgeyi kendi rahatsızlığına ortak eder.

Müslümanlar, birbirlerini severek birbirinin kardeşleridir. Müslümanlar, birbirlerinin derdine ortak olarak birbirinin kardeşidir. Problemlerini hallederek birbirlerinin kardeşleridir. Birbirlerinin kötülüklerine engel olarak kardeşirler, selamlaşarak kardeşirler, ziyaretleşerek kardeşirler, hediyeleşerek kardeşirler, yardımlaşarak kardeşirler, sözleşerek kardeşirler, koruyarak

kardeşirler. 'Sizden bir kimse, kendi için istediğini din kardeşi için de istemedikçe Müslüman olamaz.' buyuruyor Önderimiz.

Başka renk ve ırktan olduğu için birisini küçük görücü tavırlar gösteren adam, Resûlün kızgınlığı ve yüzçevirmesiyle karşılaşınca yaptığıнын yanlışlığını anlıyor ve koşarak küçümsediği kimsenin evine gidiyor, ve kapının eşiğine başını koyuyor. İçeriden çıkan küçümsediği kimseye :

— Vallahi bu yüz, bu gün çiğnenmeye layıktır, sen, çiğneyip geçmedikçe buradan kalkmayacağım, diye ağlayarak günahına tevbe ediyordu. Diğeri ise :

— Kardeşim, madem ki tevbe ettin ve hakikatı anladın, kalk oradan sana hakkımı helal ediyorum, diyerek, kardeşini yerden kaldırıyor ve kucağına basıyordu. Ve kardeşliklerini gerçek temel üzerine oturtuyorlardı, bundan sonra. Rabbimizin âyetlerinden bir âyetin anlamını okuyarak konumuzu bağlayalım :

«Bir topluma olan kininiz sizi aşırılığa gitmenize sebep olmasın. İyilikte ve takva yolunda yardımlaşın, günah işlemek ve aşırılığa gitmekte yardımlaşmayın. Allah'tan sa-

kının Allah'ın cezası şiddetlidir.» (Maide : 2)

KAFİRLERİ DOST EDİNMEZ

En önemli konulardan biri de Müslümanın, kafiri dost edinmemesi konusudur. Müslüman ve kafir ayrı iki kutbun insanıdır. Müslüman, bütün varlığını Allah'a vermiş ve yalnız O'nun kulluğunu yüklenmiş kimse; kafir ise, sadece Allah'a kulluğu bırakıp, O'ndan gayrısına koşarak, Allah'ın gazap ve nefretine uğramış bir isyancıdır. Kâfir ile dostluk kâfirliktir. Resûlümüz :

'Kim bir kavme benzerse o da onlardan-
dır.', 'Kişi arkadaşının dini üzeredir.', buyur-
muştur. 'Kişi, Ahirette sevdikleriyle beraber-
dir.' demiştir. Allahu Teâlâ da Kur'an'da bu-
yurmuştur ki :

Mü'minler, mü'minleri bırakıp, kâfirle-
ri dost edinmesin. Kim, bunu yaparsa Al-
lah ile ilişkisi kesilmiş olur. Ancak, onlardan
sakınmanız hali müstesnadır. Allah, sizi
kendisiyle korkutur. \ Dönüş Allah'adır.»
(Al-i İmran : 28)

Evet, bu kâfir en uzaktan en yakınına kadar, kim olursa olsun değişmez. Anne ve babasına dahi, ya da çocuğuna ve hanımına dahi bu böyledir.

'Sizin dostunuz ancak Allah, O'nun Resûlü ve namaz kılan, zekât veren ve rükû eden Mü'minlerdir. Kim, Allah'ı Resûlünü ve inananları dost edinirse bilsin ki şüphesiz Allah'ın Askerleri galiptir. Ey İman edenler! kendilerine sizden önce kitap verilenlerden, dininizi alay ve eğlenceye alanları ve kâfirleri dost olarak benimsemeyin, Mü'min iseniz Allah'tan korkunuz.' (Maide: 55 - 57)

'Ey İman edenler! Babalarınızı ve kardeşlerinizi, eğer küfrü imana tercih ediyorsa, dost edinmeyin. Sizden onları kim dost edinirse kendisine yazık etmiş olur. De ki: Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, akrabalarınız, elde ettiğiniz mallar, durgun gitmesinden korktuğunuz ticaret, hoşunuza giden evler sizce, Allah'tan, Resûlünden ve Allah yolunda savaşmaktan daha sevgili ise, Allah'ın buyruğu (azabı) gelene kadar bekleyin. Allah, fasık toplumu hidayete eristirmez.' (Tevbe: 23 - 24)

ATAYI DEĞİL KUR'AN'I REHBER EDİNİR

Müslüman, Allah'ın kuludur. Dünyada Allah'a kulluk için yaşar. Bilir ki Rabbi:

'İnsanı ve cini yalnız bana kulluk etsinler diye yarattım.' (Zariyat: 56) buyuruyor. Müslüman, kulluğu Allah'a tahsis etmekle bütün insanlardan ayrılır. Müslüman, düşünce ufkunda ve dünya görüşünde hiç bir kimsenin veya toplumun taklitçisi değildir. Müslümanın hayat düzeninin kaynağı atalarının izlediği yol değildir. Ataları doğru yolda da olabilir, yanlış yolda da. Müslümana yol gösteren Allah'tır, Allah'ın elçisidir, Allah'ın kitabıdır. O, bunun dışında bir rehber, öncü, lider tanımaz. Resûlullah'ın da içinden çıktığı toplum atacı bir toplum idi. Ataları puta taptıkları için, onlar da tapıyordu ve zannediyorlardı ki doğru yol budur. Ama onlar, derin ve olgun düşünceden upzaktılar. Ataları da öyleydi. Ataları, Rab-bimiz ve Rableri olan Allah'a kulluktan ayrılmışlar, şeytanın yaverleri ve yoldaşları olmuşlardı. Kur'an'da bu şöyle dile getiriliyor :

Onlara, Allah'ın indirdiğine uyun denilince, 'hayır, biz, babalarımızın bulunduğu

yola uyarız. (Onların hayat tarzını ve anlayışını benimseriz.)' derler. Ya ataları bir şey akletmeyen ve doğru yolda olmayan kimseler idiyse?! (Bakara : 170)

Kur'an'ın ikinci sûresinin ve ikinci sayfasının ilk âyetleri şöyle :

Bu kitap, doğruluğunda şüphe yoktur ki, Allah'tan korkanlara rehber (doğru yolu gösteren) bir kitaptır. (Bakara : 2)

Müslüman, Kur'an'ı rehber edinirken, O'nun, hoşuna giden taraflarını alıp, hoşlanmadıklarını atmaz. 'Bazı şeyler hoşunuza gitmese de onlar da sizin için hayır olabilir, bazı şeyler de siz, ondan hoşlandığınız halde o sizin için şerdir.' (Bakara : 216) Müslüman, Kur'an'ın tamamına tabidir. Eğer, böyle yapmazsa Allah'tan ve İslâm'dan uzak olacak, dünyada ve âhirette rezil ve zillet içinde azap görecektir. Çünkü, Allah'ın âyeti şöyle :

'Yoksa O kitabın bir kısmına inanıp, bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Sizden böyle yapanın cezası dünyada hüsrân, âhirette azabın en şiddetlisine uğratılmaktır. Allah, yaptıklarınızdan gafil değildir. İşte onlar, Ahireti, dünyaya satmışlardır. Artık onlar'

dan azap hafifletilmez. Onlara yardım da edilmez.' (Bakara : 85 - 86)

İNSANLARDAN DEĞİL ALLAH'TAN KORKAR

Şeytana kulluk edenler, ona asker olanlar ve Allah'ı unutanların korkusu, Müslümanın korkusundan değişiktir. Onlar, şeytandan, kapısını bekledikleri ve rızık umdukları patronlarından, amirlerinden ve ellerinden gidecek olan dünyalık şeylerden korkarlar. Kadınlar, mallar, şan, şöhret, makam, mevki vs. bunlar arasındadır.

Ama, Müslüman, O, Allah'ın askeridir. Allah'ın askerleri, Allah'ın dışında hiç bir varlıktan korkmazlar, çekinmezler, sadece tedbir alırlar.

Allahu Teâlâ buyuruyor :

'İnsanlardan korkmayın, benden korkun, Âyetlerimi hiç bir değerle değiştirmeyin. Ve kimler Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse, işte onlar kâfirlerdir.' (Maide : 44)

«Onlar oturup, kardeşleri için : 'Bize itaat etselerdi öldürülmezlerdir.' dediler. De

ki: 'Eğer doğru sözlü iseniz, ölümü kendinizden savın. Allah yolunda öldürülenleri ölü sanmayın, bilakis Rableri katında diridirler. Allah'ın bol nimetinden onlara verdiği şeylerle sevinç içinde rızıklandırılır, arkalarından kendilerine ulaşamayan kimse-
lere, kendilerine korku olmadığını ve üzülmeyeceklerini müjdelemek isterler. Onlar, Allah'tan olan bir nimeti, bolluğu ve Allah'ın Mü'minlerin ecrini zayetmiyeceğini müjdelemek isterler. Kendileri savaşta yara aldıktan sonra Allah ve Resûlün çağrısına koşanlara, hele onlardan iyilik edip, sakınanlara büyük ecir vardır. İnsanların onlara: 'Düşmanınız olan insanlar, size karşı bir ordu topladılar, onlardan korkun.' dediler. Bu onların imanını artırdı da: 'Allah, bize yeter, O, ne güzel vekildir!' dediler. Bu yüzden kendilerine bir fenalık dokunmadan, Allah'tan nimet ve bollukla geri döndüler. Allah'ın rızasına uydular. Allah büyük, bol nimet sahibidir.

İşte o Şeytan, ancak kendi dostlarını korkutur. Eğer, Mü'min iseniz onlardan korkmayın, benden korkun! (Al-i İmran: 168 - 176)

'Allah, şüphesiz Mü'minlerin canlarını

ve mallarını Cennet karşılığında satın almıştır. (Tevbe : 111)

Müslüman bilir ki Rabbi O'nun hakkında ne yazmışsa, başına ancak o gelir. O, Rabbına her zaman teslim olmuştur, zaten taşıdığı 'Müslüman' ismi de o anlama gelmektedir. 'Allah'tan geldiğine ve yine O'na döneceğine' göre, dünya hayatındaki her şey onun için önemli değildir.

'De ki : Allah'ın bizim için yazdığından başkası asla bize erişmez. Onun için Mü'minler, yalnız, Allah'a güvenip dayansınlar. (Tevbe : 51)

MÜSLÜMANIN ÖNDERİ RESÛLULLAH'TIR

Müslüman Allah'ın kuludur, aslında herkes ve her şey Allah'ın kuludur, fakat kâfirler isteğe tabi olan kulluklarını inkâr ederek yerine getirmiyorlar, kendi isteklerinin dışında olan kulluğu itirazsız yerine getiriyorlar. Meselâ : ölüm gibi, hastalık gibi, çürüme, kokma vs. gibi. Ama bunlar, zaten zorunlu olduğu için, Allah'ın değer verip, mükâfat veya ceza verme işleminin sınırı-

na girmiyor. Önemli olan, isteğe bağlı kul-
luğu yerine getirmektir, bunu da yapan
kimselelere Müslüman adı veriliyor. Müslü-
man, bu kulluk şuuruyla, her şeyden fazla
Allah'ı seviyor, O'na boyun eğiyor, O'nun
gösterdiği yolda yaşıyor. O'nun gösterdiği
yolun Kur'an yolu olduğunu, çeşitli vesile-
lerle açıkladık. Fakat, Kur'an'a nasıl uyaca-
ğız, Kur'an'a uymada ölçümüz nedir, Kur'-
an'ı nasıl anlıyacağız, nasıl açıklayacağız?..
Bunun tek bir yolu vardır, o da Kur'an'ın
kendisine indiği şahsı tanımak ve O'nun uy-
gulamalarına bakmak. İnsanı Allah'ın yo-
lundan şaptırmayacak tek metot budur. Za-
tet Rabbımız, okumuş olduğumuz Kur'an'-
ında bizzat bunu açık açık beyan ediyor :

'Resûlün size örnek olması, sizin de bü-
tün insanlara örnek olmanız için sizi, orta
(adil) bir toplum kıldık' (Bakara : 143)

'And olsun ki, sizin için, Allah'a ve Âhi-
ret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı
çok anan kimseler için Resûlullah en güzel
örnektir.' (Ahzab : 21)

'De ki: Allah'a ve Resûle itaat edin!
Eğer, yüz çevirirlerse bilsinler ki, Allah kâ-
firleri sevmez.' (Al-i İmran : 32)

Allah, Muhammed'i seçmiş, kendine elçi etmiştir. O'nu insanların ve tüm varlıkların en üstünü kılmıştır. İnsanlara, O'nun yolundan ayrılmamalarını emretmiştir. O'nun gösterdiği yol, bizzat Allah'ın kendi yoludur. O, sadece bir elçidir. İnsan, O'nu önder edinmekle, O'nun yolundan yürümekle Allah'ın yolunda yürümüş olur. Resûlümüz Muhammed : (S.A.V.)

Siz, beni, sevdiğiniz her şeyden, hatta kendi nefsinizden daha çok sevmedikçe, kendinize beni tercih etmedikçe iman etmiş olmazsınız.' diyor.

Resûlümüz Muhammed, (S.A.V.); Allah'tan sonra en çok sevdiğimiz kimsedir. Biz, O'nu sevmede aşırı gitmeyiz. O, bir insandır. O'nu bir insan olarak tanırız. O, bir kuldur. 'O'nu bir kul olarak kabul ederiz. O: 'Ben, bir insanım' buyuruyor. O: 'Muhammed, Allah'ın kulu ve Resûlüdür deyin.' buyuruyor. O, 'Yahudilerin Uzeyri, Hristiyanların de İsa'yı yaptıkları gibi, siz de bana karşı sevginizde aşırı gitmeyin, sahip olmadığım vasıflarla beni övmeyin. Ben, ancak Allah'ın kulu ve Rasûlüyüm.', 'Ben, kuru ekmek yiyen kadının oğluyum.' demektedir:

Biz, O'na olduğu gibi iman ederiz. O,

Resûl olarak bize ne göstermişse haktır, doğrudur. Zira, Allah'ın buyurduğu gibi :

'O, kendiliğinden konuşmamaktadır. O-nun konuşması ancak bildirilen bir vahiy iledir.' (Necm : 3-4) Müslüman, Resûlünü, hiç bir anlamı olmayan kuru bir sevgiyle sevmez. Sevginin değeri, O'na yapılan iteat ve O'nun yolunun izlenmesiyle anlam kazanır. Bu noktada da Rabbimiz :

'Biz, her Resûlü ancak, kendine iteat edilsin diye gönderdik.' (Nisa : 64) buyurmaktadır.

İnsanlar, bu dünyada kendilerine çeşitli rehberler ve önderler ediniyorlar, onların peşinden gidiyorlar, bunlardan bazıları da kendilerine Müslüman adı verilen kimselerdir. Oysa, Allah, insanları hesap gününde sorgulayacağı zaman, onlara, 'Neden filan rehberle uymadın, filan kimseyi önder edinmedin diye sormayacaktır. O, 'Niçin bana kulluk etmedin ve niçin Resûlümün yolundan gitmedin?' diye hesaba çekecektir. Allah'ın yolundan sapmış, ve Resûlü rehber tanımamış kimseler ise o gün : 'Keşke Allah'a iteat etseydik, keşke Resûle iteat etseydik, derler ki, Rabbimiz, biz büyükleri-

mize ve yöneticilerimize iteat etmiştik, onlar da bizi yolundan saptırdılar.' (Ahzab : 66 - 67)

Rabbımız, hem dünya hayatı için ve hem de Ahiret hayatını kazanmamız için yol göstermiştir. Kanunlar koymuştur. Resûl bunları bize öğretmiş ve tatbikinde bize önder olmuştur. Allah, şöyle buyurur:

'İşte sana işlerinde takip edeceğin bir yol gösterdik. Sen, onu takip et, bilgisiz kimselerin arzularına uyma, onlara iteat etme!' (Casiye : 18)

Hayır, Rabbına and olsun ki, aralarında çekiştikleri konularda, seni hakem tayin edip, verdiğin hükmü içlerinde bir sıkıntı duymadan tamamen kabul etmedikçe Mü'min olamazlar.' (Nisa : 65)

Kim kendine doğru yol gösterildikten sonra, Resûle aykırı harekette bulunur ve Mü'minlerin yolundan ayrılırsa, O'nu döndüğü sapık yolda bırakır ve Cehenneme sokarız. Orası ne kötü bir dönüş yeridir.' (Nisa : 115)

Bazı kimseler, Resûlün ancak kendi devrinin önderi olduğunu ve bizim bu çağda O'nu takip edemiyeceğimizi zannederler.

Bu büyük bir cehalettir. Resûl insanlara doğruluğun ve hakkın kanunlarını göstermiştir. Eskiden doğru ve hak olan şeyler bugün değişti mi ki uygulamak mümkün olmasın, değişen nedir? Değişen sadece insanlar ve kullandıkları araçlardır. Resûl genel kuralları açıklamıştır. Her şey bu ölçüye göre, değil bu asırda, milyonlarca sonrakı asırlar da bile düzenlenebilir. Rabbımız değişmemiştir. Adalet değişmemiştir. Ölen insanların hesap vereceği mevki değişmemiştir. Kıyamet saati değişmemiştir. Sadece insanlar değişmiştir. Yontma ve tabli putların yerine dökme ve yapma putlar almıştır. Putlar, kafaların ve gönüllerin içine dikilmiştir. Ve böylece azan, sapan insan Resûle ihtiyacı kalmadığını zannetmeye başlamıştır. O'nun ölümüyle O'nun yolunun kapandığını, artık kendi kafasına, arzu ve isteğine göre yaşayabileceğini, Allah'ın da, kendisinden hiç bir soru sormayacağını düşünmektedir. Oysa, Rabbımız :

'Muhammed ancak bir Resûldür. O'ndan önce de Resûller geçmiştir. Muhammed ölür veya öldürülürse tekrar geriye (cahiliyeye) mi döneceksiniz?! Geriye dönen Allah'a hiç bir zarar veremez. Allah şükreden-

lerin mükâfatını verecektir. (Al-i İmran : 144) buyurmaktadır. Sözün özü budur.

Bazı kimseler ise, Resûlü, insan üstü bir yapıda görerek, bizim kendimizi O'na benzetme ve O'nu izleme yoluna gidemeyeceğimizi iddia etmektedirler, 'O, Peygamberdi!' sözü kendilerini kurtarma sözü haline gelmiştir. Evet, O Peygamberdi, fakat, 'Bizim için!' Peygamberdi. Yani, Allah, O'nu bize örnek ve önder olması için, bizim içimizden çıkarmıştı. Resûlün görevi örnek ve önderliktir. 'O, bizim Resûlümüzdür.' diyorsak bu ifadenin içinde 'O, bizim önderimizdir.' demiş oluyoruz. Yoksa haşa, 'O, İlah'tır.', 'O'nun yaptıklarını ve gösterdiklerini hiç bir insan yapamaz.' demiyoruz. Rabbımız O'nu mükellef tuttuğu bütün emirlerle bizi de mükellef tutmaktadır. Zaten O'nun gönderilişi, insanlığa, Rablerine giden doğru yolu göstermesi içindir. O'nu kendine önder edinen, Rabbine giden yolu tutar, bundan kaçınan da Şeytanın kardeşi olarak ebedi azaba çıkan yola koyulur. Kurtuluş Muttakilerindir.

'İşte Rab'lerinin yolunda olanlar ve saadete erecek olanlar bunlardır.' (Bakara : 5)

BİLDİĞİNİ GİZLEMEZ

Müslüman, İslam'ı anlayıp yaşarken, sadece kendini kurtarmak gayesi gütmaz. Çünkü bu İslama uymayan, Allah'ın kabul etmediğı bir harekettir. Çünkü, Müslüman'a bencillik yakışmaz, İslamda ben, sen yoktur, biz vardır.

Nasıl bir insan, gözleri âmâ birinin, haberi, olmadan bir ateş çukuruna düşmesine veya sessizce gelmekte olan bir tehlikeye düşmesine seyirci olabilir? Bunu temiz, dürüst ve insanları seven ve onları düşünen birisi yapabilir mi?

Sessizce yaklaşmakta olan Ahiret ve ölüm tehlikesine karşı duyarlı hale gelmiş, gözleri onları görmeyen kişilerin, cehennemin kızgın ve alevli ateşine düşmesine iyi bir insan göz yumabilir mi? Elbette Hayır, öyleyse insanlara, bir Müslüman Allah hakkında ve O'nun âyetleri hakkında ne biliyorsa anlatmalı, Cehennemin kenarına gelmiş kimseleri uyarmalıdır. Belki intihara kalkışan herkesi kurtarmak mümkün olmayabilir, fakat, en azından uyarmak mümkündür. Bunun için Müslüman, bildiğini, bilmeyenlere öğreten, iyi şeylere teş-

vik edip, kötölüklerden uzaklaştırmaya çalışan kimsedir. Allah'ın âyetlerini insanlara duyuran kişidir. O, bütün bunları, Allah'ın kendisinden razı olması karşılığında yapar. Allah Kur'an'da:

'Gizlediklerini de, açıkladıklarını da Allahın bildiğini bilmiyorlar mı? (Bakara : 77)

'Gerçekten indirdiğimiz belgeleri ve doğru yolu, kitapta insanlara açıkladıktan sonra, gizleyen kimseler var ya, onlara, hem Allah lanet eder, hem de lanet etme mevkiinde olanlar lanet eder. Ancak, tevbe edenler, hallerini düzeltenler ve gerçeği ortaya koyanlar müstesna. İşte onların tevbesini kabul ederim. Ben, tevbeleri kabul edip, acıyanım. (Bakara : 150 - 160) buyuruyor.

HAYRA DAVET EDER

Müslüman, bütün insanlığı Allah'ın yoluna, yani hayır yoluna çağırır, gücü yettiği nisbette. Sesisini ulaştırabildiği yere kadar, buna Tebliğ veya Davet diyoruz. Âyet-te :

'De ki: Bu, benim yolumdur. Ben ve bana uyanlar bilerek insanları Allah'a çağırı-

rız, Allah'ı noksan sıfatlardan tenzih ederim. Ben, asla Allah'a ortak koşanlardan (Müşriklerden) değilim.' (Yusuf : 108)

Allah'ın Resûlünün, almamız gereken en önemli vasıflarından birisi de O'nun davetçiliğidir. Allah, Resûlüne şöyle vahyetti: 'İnsanları, Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle davet et, onlarla en güzel şekilde mücadele et.' (Nahl : 125)

Allahu Teâlâ :

'Sizden, hayra davet eden bir toplum oluşsun.' diye emrediyor, Müslümanlara, Al-i İmran Sûresi, 104. âyetinde.

En büyük hayır, bildiğimiz gibi Cenneti ve Allah'ın rızasını kazanma yolunda yaptığımız çalışmalardır. Ebedi bir hayatta kurtuluşa davettir. Bundan daha büyük bir iyilik ve hayır olmaz. Allah Resûlü :

'Senin vesilenle bir kişinin Allah'ın yoluna girmesi üzerine güneş doğan herşeyden hayırlıdır.' buyuruyor.

Yine Resûlün sözlerinden hareketle belirtelim ki : iyi bir çağır açan kimsenin mü-kâfatı, o çağırdan gelenler oldukça sürecek, kesilmeyecektir; fakat, kötü bir yolda ön-

der olan kimse için de, o yolda yürüyenler oldukça, bir azap ta bu sebeble olacaktır. Ama, o yolda yürüyenlerin de hiç bir günahı eksilmeyecektir.

ZULME RAZI OLMAZ

Allah, insanları birbirlerine tahakküm etsinler birbirlerini köleleştirsinler diye değil, sadece Allah'a kulluk etsinler diye yaratmıştır. Bunun için hayat düzenini bizzat Allah, kendisi takdir etmiş ve insanların ona uymasını emretmiştir. Şüphesiz bu yol, insanı zulümden koruyan tek yoldur. Çünkü bu yolda hiç kimseye haksızlık yoktur. Hiç bir kimsenin menfaati düşünülmemiştir. Bütün insanlığın ortak menfaati düşünülmüştür. Eğer insanlar kendi kanunlarını kendileri yaparlarsa, kendi hayatlarını kendileri düzenlemek isterlerse, tabiyi ki güçlü ve zayıf sınıflar ortaya çıkar. Ben'lerini ortaya çıkaran menfaatçı güçlüler, zayıfları ezmeğe, sömürmeğe ve köleleştirip, onlara zulmetmeğe kalkışırlar.

Müslümanlar, zulmetmezler ve zulme de razı olmazlar. Allahu Teâlâ bir çok âyetinde 'Allah zalimleri sevmez.' buyuruyor.

Resûlümüz ise: 'Ne zulmediniz ve ne de zulme boyun eğiniz.' diyerek Müslümanın zalim olmadığı gibi, zulme boyun eğen bir karakterde de olmadığını belirtiyor. Hatta, Rabbımız bize zulme boyun eğer bir karakterde de olmadığını belirtiyor. Hatta, Rabbımız bize zulme karşı savaşmamızı emreliyor.

Allah'ın âyetlerine kulak verelim :

Size ne oluyor da 'Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu şehirden çıkar, katından bize bir sahip çıkan gönder, katından bize bir yardımcı lutfet!' diyen zavallı çocuklar, erkekler ve kadınlar uğrunda ve Allah yolunda savaşmıyorsunuz?! (Nisa: 75)

Ve Rabbimiz sonunda kesin hükmünü veriyor :

'Fitne kalmayıp, yalnız Allah'ın kanunları tamamen hakim olana kadar onlarla savaşınız.' (Enfal : 39)

ALLAH YOLUNDA SAVAŞIR

Müslüman, barış insanıdır. O, kötülüğü ve zulmü sevmez. Hiç bir kimseye ve eşya-ya zarar vermez. Haksız yere kimsenin kanını dökmez, ama, zulme de seyirci ve razı olmaz. Ezilmeğe ve çiyenmeğe ve hakkının elinden alınmasına hissiz kalmaz. Müslüman, Allah'tan başkasına boyun eğmez. Müslüman, barışı sevdiği kadar adaleti ve hakkın korunmasını da sever. Müslüman, Allah'tan başkasına yapılan köleliği sevmez ve hiç kimseye de boyun eğmez, iteat etmez. O, Allah'ın yolunun dışında bir başka yol tanımaz.

Müslüman için barış, hakkın hakim olduğu, zulmün, fitne ve fesadın olmadığı yerde vardır. Barış, köleliği benimseyip, mal ve kuvvet sahiplerine boyun eğmenin adı değildir. Müslüman, savaş adamıdır, barış

için. Müslüman mücadele adamıdır adalet için, hak için, insanlık için.. İnsanları hayvan değerine indiren ve onlardan çıkar sağlamak, menfaat temin etmek için başlarını ezen kimselerle savaş.. Ta ki hak, güçlünden alınıp haklıya verilsin.

Müslüman dünya için savaşmaz, kuru toprak için savaşmaz hiç bir şey için savaşmaz, yalnız Allah için savaşır. Allah yolunda, Allah'ın istediği gibi savaşır. Allah, haktır, hakkı ister. Müslüman hak için savaşır. Allah hakimdir, Müslüman, Allah'ın hükümleri hakim olsun diye savaşır.

Müslümanın temel vasıflarından biri de savaştır. Savaş, korkak ile cesuru, hak ile batılı, samimi olanla, münafığı ayıran bir eylemdir. Müslümanlar, Cennet karşılığında canlarını Allah'a satmışlardır. Müslümanlar sadece Allah'tan korkarlar. Allahu Teâlâ buyurur :

'Ey İman edenler! Sizi can yakıcı bir azaptan kurtaracak bir ticaret yolu göstereyim mi? Allah'a ve Resûlüne iman edersiniz, Allah yolunda mallarınızla ve canlarınızla savaşırsınız. Eğer bilerseniz, bu sizin için hayırlıdır.' (Saf: 10 - 11) 'Mü'min-

ler, Allah'a ve Resûlüne iman eden, sonra şüpheyeye düşmeyen ve Allah yolunda canlarıyla ve mallarıyla cihad edenlerdir. İman iddiasında doğru olanlar onlardır.' (Hucurat : 15)

'Allah'ın dini (Kanunları) tamamen hakim olana kadar ve yeryüzünde fitne kalmayıncaya kadar onlarla savaşınız.' (Enfal: 39)

'Allah'a inananlar, Allah yolunda savaşır, Kâfirler ise şeytan yolunda çarpışırlar, o halde şeytanın dostları ile savaşın, şeytanın hilesi zayıftır, şüphesiz.' (Nisa : 76)

İYİLİĞİ EMREDER

Allah güzeldir, güzeli sever. Allah, insanı en güzel biçimde yaratmıştır. Ve insandan hayatını güzel yaşamasını, güzel düşünmesini, güzel inanmasını, kalbini güzellikle doldurmasını, hal ve hareketlerini, tavır ve davranışlarını güzelleştirmesini emretmiştir. Yeryüzünü güzel yaratmış, onu, güzelce idare etmek için insana emanet etmiştir. İnsanı onun üzerine hakim ve sahip kılmıştır.

Ama, insanın nefsi iki yönlüdür, iyilik ve kötülük kabiliyetini bir arada taşır. Bunu Rabbımız âyetinde açıklamıştır: 'Kişiye ve onu şekillendirene, sonrada ona iyilik ve kötülük kabiliyeti verene and olsun ki, kendini arıtan kurtuluşa ermiştir. Kendini fenalıklara gömen kimse de ziyana uğramıştır.' (Şems: 7-10) Ezeli düşmanımız Şeytan, bize damarımızın içindeki kandan daha yakındır. O, insana kötülüğü fısıldar, pis olanı şirin gösterir ve iyilikten uzaklaşmayı emreder.

'Ey İnsanlar! yeryüzündeki temiz ve helal olan şeylerden yiyin, şeytana ayak uydurmayın, zira O, size apaçık düşmandır. Muhakkak size kötülüğü, hayasızlığı (fuhşu) ve Allah'a karşı bilmediğiniz şeyi söylemenizi emreder.' (Bakara : 168)

Müslüman, Şeytanı düşman bilen insandır. Müslüman, Şeytanı tanıyan ve O'na kanmayan insandır. Müslüman, yaratıldığı gündeki güzel özelliklerini koruyan insandır. Eğer insan, Allah'ın yarattığı güzel halini muhafaza edemez ve kendini fenalığa gömerse ve şeytan da ona yaptığını güzel gösterip, Allah'a karşı da bilmediği şeyi söyletirse, Allah'ın buyurduğu gibi 'Aşağıların aşağısı' bir dereceye iner.

İyiliğin korunması, sadece iyiliği arzulamakla gerçekleşmez. Çünkü, dünyada iyiliği ve güzelliği yok edip, pisliği ve kötülüğü iyi ve güzel gibi göstermek isteyen o kadar çok kimse var ki, bunlar, şeytanın ve kendi arzularının kullarıdır. Ve bunlar, iyiliği zorla kaldırmak, Allah'ın güzel yaratıklarını güç ve kuvvet kullanarak değiştirmek ve bozmak isterler. Bunun için Müslüman, iyiliğin, güzelliğin ve adaletin kökleşmesi, zulmün, fuhşun, hayasızlığın ve her türlü kötülüğün de kalkması için mücadele eder. Müslüman iyiliği emreder, kötülüğü de yasaklar. Çünkü iyilik, emredilmedikçe sadece düşünülme ve istenmeyle gerçekleşmez. Kötülükte sadece istemiyorum, demekle; yok edilemez. Bunun için Allah'ın mükâfatı ile müjdeler sunmuşlar, Allah'ın cezasıyla da korkutmuşlardır. Allah'ın Resûlleri insanlara sadece davet götürmemişler, insanlara yalnızca tebliğde bulunup oturmamışlar. Gerektiği yerde dille mücadele ederek iyiliğin yerleşmesi için çalışmışlar, gerektiği yerde kötülüğün kalkması için savaşmışlardır. Eğer iyiliğin emredilmesi ve kötülüğün yasaklanması, Allah'ın bir buyruğu olmasaydı, insanlara örnek olarak gönderilen Resuller böyle davranmazlardı. Zaten, Allah'

ın kanunu olan Kur'an'da da Müslümanların bu özellikleri dile getirilmektedir :

'Sizden, hayra davet eden, iyiliği emreden ve kötülüğü yasaklayan bir toplum olursun, işte, kurtulacak olanlar onlardır.' (Al-i İmran : 104)

'Fitne kalmayıp, yalnız Allah'ın dini (Kanunları) hakim olana kadar, onlarla savaşın. Eğer, vazgeçerlerse bilsinler ki, Allah onların işlediklerini şüphesiz görür.' (Enfal : 39)

'İyilik ve fenalıktan sakınmakta yardımlaşın. Günah işlemek ve aşırı gitmekte yardımlaşmayın. Allah'tan korkun, Allah'ın cezası şiddetlidir.' (Maide : 2) **'Ey İman edenler! Allah için adaleti ayakta tutup, gözetin şahitler olun. Öfkeniz sizi adaletsizliğe sürüklemesin. Adil olun!'** (Maide : 8) **'Allah şüphesiz adaleti, iyiliği ve yakınlarla bakmayı emreder. Hayasızlığı, fenalığı ve haddi aşmayı yasak eder. Tutasınız diye size öğüt verir.'** (Nahl : 90)

Evet, iyiliğin hakim olması, iyiliğin emredilmesi ile gerçekleşir ,sadece arzulamak yeterli değildir. Emretmek, gücün işareti-
dir. Allah güçlüdür. Allah'ın yardımına hak kazananlar da muhakkak güçlüdürler.

KÖTÜLÜĞÜ YASAKLAR

Müslüman, iyiliği emrettiği gibi; bunun tersi olan kötülüğü de yasaklar. Bu konuda geçen bahislerde de değindiğimiz gibi, iyiliğin yerleşmesi ve uygulanması, kötülüğün kalkması ve yasaklanması demektir. Bunun için, kötülük yasaklanmaz, zulme mani olunmaz, hak açıklanmazsa iyilik gerçekleşemez ki. Nedir iyilik? Kötülüğün olmaması bir iyiliktir, zulmün değil adaletin hüküm sürmesi bir iyiliktir. Şeytanın emirleriyle değil, Allah'ın kanunlarıyla hareket etmek bir iyiliktir.

İyilik, kötülükle karışınca anlamı bozulur. Birisine bir şeyler verip, sonra da onları başa kakmak o iyiliği silip süpürür. Bunun için iyiliğin emredilmesi kadar kötülüğün yasaklanması da önemlidir. Eski toplumların helak olmalarının nedenlerinden biri de kötülüğe mani olmamak idi.

Rabbımız bunu : 'Birbirlerinin yaptıkları fenalıklara mani olmuyorlardı, yapmakta oldukları şey ne kötü idi!' diyerek (Maide: 79'da,) o kimselerin lanete uğradığını açıklamaktadır.

Resûlümüz Muhammedse bu konuda bize şu uyarıda bulunmaktadır :

‘SİZDEN BİRİNİZ, BİR KÖTÜLÜK GÖRDÜĞÜ ZAMAN ONU ELİYLE KALDIRSIN, EĞER BUNA GÜCÜ YETMEZSE DİLİYLE O KÖTÜLÜĞÜ GİDERMEĞE ÇALIŞSIN, EĞER BUNA DA GÜCÜ YETMEZSE O KÖTÜLÜĞE KARŞI İÇİNDEN NEFRET BESLESİN. BUNU DA YAPMAYAN KİŞİ DE BİR HARDAL TANESİ KADAR İMAN KALMADIĞINI BİLİN.’

**MÜSLÜMAN TOPLUMA UYMAZ,
TOPLUMU ALLAH’IN
KANUNLARINA UYDURUR**

Toplum, bireylerin oluşturduğu bir yapıdır. Eğer, toplumu oluşturan bu fertler Müslüman iseler, o toplum da Müslümandır. Kâfir veya Münafık iseler, o toplum da kâfir veya Mânafıktır. Eğer, toplumu oluşturan insanlar karışıksa, Müslüman da var, kâfir de varsa o toplum da karışıktır.

Toplumu oluşturan fertler olduğuna göre, topluma uymak demek, toplumu oluşturan fertlere uymak demektir. Müslüman, Allah’a ve Resûlüne uyan insan olarak, kendine kâfir ve münafık fertleri önder edinmez. O toplumun iyileşmesi, Allah’a Resûlüne itaat eder bir hale gelmesi için çalışır. Daha önceki konularda hatırlıyorsanız de-

miştik ki, Müslüman, hayra davet eden, iyiliği emreden ve kötülüğü yasaklayan insandır. Müslüman zulme razı olmaz, hakkı gizlemez, insanlardan değil Allah'tan korkar. İşte bu şartlar içinde Müslüman, içine girdiği toplumun rengine boyanan kişi değil; toplumu Allah'ın boyası ile boyayan, doğruluğa ve kurtuluşa rehberlik eden kimsedir. Allah, (c.c.);

'İnsanların ve cinlerin çoğunu (kazan-dıklarından dolayı) cehennemlik yaratmış-sızdır.' (A'raf : 179) 'Onların çoğu akletmez-ler.' (Maide : 103), 'Yer yüzündeki insanların çoğunluğuna uyarsan, seni Allah yolun-dan saptırırlar.' (En'am : 116), 'İnsanların çoğu fasıktır.' (Maide : 49), 'İnsanların çoğu âyetlerimizden gafildir.' (Yunus : 92), 'On-lar babalarını şüphesiz sapık kimseler ola-rak bulmuşlardı. Öyleyken yine de onların izlerinden kovalanırcasına koşturuyorlardı. Onlardan önce geçenlerin çoğu, and olsun ki sapıtmıştı.' (Saffat : 69 - 71) buyurmaktadı-
r âyetlerinde. Toplum bunlardan oluşur-sa, o toplumu oluşturan fertlerin hesabı Allah katında çetindir. Yalnız onların arasın-da : 'İman edip, salih amel işleyen ve insan-lara hakkı ve sabrı tavsiye edenler hariçtir.'
(Asır : 2 - 3)

Allahu Teâlâ, Müslümanlardan bahsederek âyeti Kerimede : 'Siz, insanlar için ortaya çıkarılmış, iyiliği emreden, kötülüğü yasaklayan ve Allah'a imen eden bir toplumsunuz.' (Al-i İmran : 110) buyuruyor. Müslüman, kâfir ve Münafık toplumlarda eriyip gitmemek ve o toplumu Allah'ın boyası ile boyamak için, diğer Müslümanlarla kardeşliğini hatırlar ve onlarla yardımlaşır, yek vücud olur, birbirlerini görüp gözetirler, hatalarını düzeltirler. Birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye ederler. Allah'ın rahmeti cemaat üzerinedir. Cemaat (toplum), güç demektir, kuvvet demektir. Ferdin hataya düşmesi, toplumun bütününe sapmasından daha ani ve kolay olur.

Rabbımız, önderimize şöyle hitap ediyor :

'Sana işlerinde takip edeceğin bir yol gösterdik. Sen, o yolu takip et, bilgisiz kişilerin heveslerine uyma! (Casiye : 18) Rabbımız, bize de şöyle buyuruyor: 'Sizin dostunuz; Allah, Resûlü ve namaz kılan, zekât veren, oruç tutan, ruku eden Mü'minlerdir' (Maide : 55), 'Kim, Mü'minleri bırakıpta kâ-

firleri dost edinirse Allah ile ilişiği kesilmiş olur.' (Al-i İmran : 28)

Geçen konularımızda Müslümanın atalarını değil Kur'an'ı rehber edindiğini ve Resûlü önder edindiğini açıklamıştık. Burada hatırlatalım ki, mevcut toplumlar, bir önceki neslin, toplumun devamıdırlar. Yani, onların, atalarından aldığı bir çok miraslar vardır, kültürler vardır, normal şartlarda bu, böyledir. Müslüman, bu kültür birikimi ata mirasını, ya da toplumun o günkü gidişatını olduğu gibi almaz. Belki onlardan faydalanır, fakat Müslümanın ölçüsü: Allah'ın kitabı ve ondaki kanunları, hükümleridir. Müslüman, bunlara uyar, çünkü onlar Allah'ın sözüdür. Bakalım, Allah, kitabı hakkında ne buyuruyor:

'Kitabı sana her şeyi açıklamak için indirdik. O, yol göstericidir, rahmettir ve Allah'a teslim olan (Müslüman)lar için bir müjdedir.' (Nahl : 89) 'Biz, sana kitabı hak ile gönderdik ki sen onunla, insanlar arasında, Allah'ın sana gösterdiği gibi hüküm ver. Ve hainlerin koruyucusu olma!' (Nisa : 105) **'ALLAH'IN İNDİRDİKLERİYLE HÜKMETMEYENLER KÂFİRLERİN TA KENDİSİDİR.'** (Maide : 44'den)

MÜSLÜMAN TAKLİTÇİ DEĞİL ARAŞTIRICIDIR

Müslüman, hiç bir kimseyi körü körüne taklit etmez. O'na bağlanmaz ve iteat etmez. Her şeyin ölçüsü Allah'ın kitabı ve Resûlün hayatıdır. Onlara uymayan hiç bir şey alınmaz. Allah'ın kitabına ters düşen bir şeyi en çok sevdiğimiz ve bağlandığımız kimselerin ağzından bile duysak onları hiç bir zaman kabul edemeyiz, Çünkü Allah ve Resûlünden daha doğru bilecek hiç kimse yoktur. Bazı kimseler vardır ki, insanlara asırlarca yüce ve mukaddes tanıtılmış ve onları eleştirmek yasaklanmış, günâh sayılmış, her söyledikleri doğru kabul edilmiştir. Oysa eleştirilmeyecek yalnız Allah ve O'nun Resûlüdür. Bunların dışında, vahiy almayan herkes sözünde doğru da olabilir, hata da edebilir. Onlara tabi olan insanlar; eğer, uyulan kimse doğru yolda ise kurtulmuş olurlar, sapık yolda ise sapmış olurlar. Kör taklit insanları Cehenneme götürür. Zaten, kâfir ve Müşrik olanların büyük çoğunluğu, atalarına, büyüklerine ve yöneticilerine uydukları, onların yolunu sürdürdükleri için o hale düşmüşlerdir. Allah, Kur'an'da, akıl verdiğini, düşünme melekesi bahsettiğini,

akıllarını kullanmaları gerektiğini hatırlatmaktadır. Onların atalarından bahsederken de: 'Onlar, düşünmeyen ve doğru yolda olmayan kimseler değil miydiler?' diye sormaktadır. İnsanların çoğu akıl sahibi olduğu halde, bunların çok azı bu nimeti gerektiği gibi kullanabilmektedir. Yani, sahip oldukları değer in farkında olanlar azınlıktadır. Hani, bazı insanlar altın külçesi bulup, ne olduğunu bilmedikleri için kaldırıp atarlara, bunlar da Allah'ın bahsettiği akıl ve düşünme nimetini kör bir taklit karşılığında satarlar. Hesap günü Allah: 'Neden atalarına uymadın, neden falan kimseyi taklit etmedin, onun yolundan gitmedin?' diye sormayacaktır. O, 'Niçin bana ve Resûlüme itaat etmedin, Resûlümün yolundan gitmedin?' diye hesaba çekecektir bizi! Rabbimiz, buyuruyor ki :

'İşte bu, benim dosdoğru olan yolumdur. Buna uyunuz. Başka yollara uymayınız ki sizi benim yolumdan ayırmasın.' (En'am: 153)

Müslümana yol gösteren üç şey vardır: Allah'ın kitabı, Resûlünün sünneti ve akıl. İnsan akli, yalnız başına her şeyi düşünmeğe ve bulmaya muktedir değildir. Bunun

için düşünceyi Allah'ın kitabına, yani vahye dayandırmak ve bağlamak gerekir. Ve Resûlüllah'ı da önder almak zorundadır. Fakat kitabı ve vahyi anlamak, Allah'ın Resûlünden örnek çıkarmak ta aklın vazifesidir. Vahiyden sapan akıl hüsrana düşer. Müslüman, Allah'ın kitabına tâbi olunca, O, ona ne yapması gerektiğini öğretir. Bunun için Kur'an'ı düşünmek, iyi ve tam anlamak gerekir. Aynı zaman da kâinat âyetlerini de araştırmak zorundayız, Allah'ın buyruğu böyledir. Bu konuya Kur'an'ın her âyetinde işaret olduğu için ayrıca örnek vermiyoruz.

MÜSLÜMAN KINANMAKTAN KORKMAZ

Müslüman, Allah'ın dinini açıklamaya, insanları bu dine çağırmaya başladığı zaman başına geleceklerden ilki, kendisini ve söylediklerini dinlememek ve söyledikleriyle alay edilmek olur. Bunu takip eden safhalarda kınanmak ve tehdit edilmek gelir. İnsanlar, başkalarının kendilerini küçümsemeleri veya kınamalarından etkilenirler ve çekinirler. Hatta kendilerinde gerçekten eksiklik ve yanlışlık aramaya başlarlar. Oysa,

her zaman, kınanan insan veya kendisiyle eğlenilen kimse hatalı veya yoldan sapmış değildir. Bazen, bu kınayış, kınayıcının anlayışsız, ve düşüncesizliğinden kaynaklanır. Bilgisizlik ve kör taklitine ters düşen hareketleri acayip ve anlamsız görür. Onların doğru olabileceğine ihtimal dahi vermez. Topluma terstir ya mutlaka yanlıştır, kanısı hâkimdir. Bu davranış onun için bir kötülüğü yok etme anlamına bile gelir. Fakat, Müslüman için kınanma, mevcut şartların zorlanması ve Allah'ın yoluna yapılan çağrıya verilen olumsuz bir cevaptır sadece. Müslüman, Allah'ın yoluna çağırmakla mükellef olduğu müddetçe ne tür bir cevap gelirse gelsin, bu, Müslümanı o yoldan asla döndüremez. Çünkü, Müslüman, hak olan, adil olan bir şeyi yapıyor. Davasında bir noksanlık yok, noksanlık, çağrısına olumsuz cevap veren düşüncesi donuk kafalardadır. Müslümanı çağırdığı davasından dolayı kınamak, yeni ve modern bir şey değildir. Ta Nuh Aleyhisselâm'dan beri devam eden bir karşı koyuş ve hak karşısında direnişin yumuşak tepkisidir. Bu tepkinin daha sert hakaret ve saldırıdır. İşkencedir. Allah'ın son Resûlü de bundan payını almıştır. Önceleri, 'deli, mecnun' denmiş ve 'seni

okutalım da cinlerin gitsin.' gibisinden laflar, sonraları, 'yapma, etme yoksa senin için iyi olmaz.' şeklinde tehditler, daha sonra taşlamalar, yuhlamalar, başına toprak serpmeler, boynuna deve işkembesi koymalar, elbisesini boynuna dolayarak boğmaya çalışmalar, öldürmek için suikast tertipleri vs. Bu, Allah'ın takdiridir. Ve bunun karşısında Müslümanın mukavemeti, sabrı, sadakata ve Allah'a güveni, O'na teslimiyeti de Müslümanın vasfıdır. Allah, şöyle buyuruyor:

'Ey İman edenler! Sizden kim dininden dönerse, Allah onların yerine öyle bir toplum getirir ki, Allah o toplumu sever, onlar da Allah'ı sever Mü'minlere karşı yumuşak kâfirlere karşı onurludurlar. Allah yolunda cihad eder, kınayıcıların kınanmasından korkmazlar.' (Maide : 54)

MÜSLÜMAN EMANETE HİYANET ETMEZ

Allah buyurur ki:

‘Biz, emaneti göklere ve dağlara arz ettik, teklif ettik te onlar bunu yüklenmekten çekindiler, bundan endişeye düştüler. İnsan bunu yükledi. Çünkü o, çok zulümkâr ve çok cahildir.’ (Ahzab : 72)

Emanetlerin en büyüğü, Allah’ın bize yüklediği emanettir. Allah, yeryüzünde dininin hakimiyetini insana emanet etmiştir. Ve bu sebeble insanı halife ismiyle isimlendirmiştir. Emaneti korumak, sadakatın ve doğruluğun gereğidir. Emaneti korumak imani bir meseledir. Zira Resûlümüz: ‘Emaneti korumayanın imanı yoktur, ahinde durmayanın dini yoktur.’ buyurmuştur. Ve münafık kimsenin özelliklerini anlatırken:

‘Münafığın üç işareti vardır: Söylediğine yalan karıştırır, vaadinde durmaz ve ema-

nete hiyanet eder.' buyurmuştur. Rabbımız âyetinde :

'Şüphesiz, Allah size emanetleri sahiblerine vermenizi, insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emreder. Allah, bununla size, hakikaten ne güzel öğüt veriyor. Şüphesiz Allah, sözlerinizi ve hükümlerinizi hakkıyla işitir, bütün yaptıklarınızı görür.' (Nisa : 58) buyurmaktadır.

MÜSLÜMAN YALAN SÖYLEMEZ VE ALDATMAZ

Resûlümüz : 'Yalan ile iman bir kalpte bulunmaz.' buyurmuştur. 'Bizi aldatan bizden değildir.' demiştir. 'Hileci ve hain kişi Cehennemdedir.' buyuran da O'dur. Yalan söz, münafıklık işaretlerinden biridir. Hile savaş dışında caiz değildir. Resûl: 'savaş hiledir.' buyurmuştur. Müslümanlar, bir toplumla anlaşınca da sözlerine sadakat ederler. Sözlerini ilk bozan taraf olmazlar.

MÜSLÜMAN ALLAH'A TEVEKKÜL EDER

Tevekkül, birisini kendi yerine vekil kılmaktır. Müslüman da her işinin vekaletini

Allah'a bırakır. Allah'ın her işi en iyi şekilde yapacağına inanır ve Allah'a güvenir. Kendisini O'na teslim eder. Başına gelen musibet ve belalara sabreder. Her şeyin takdirinin Allah'ın elinde olduğunu bilir. Allah: 'De ki, Allah'ın bizim için yazdığından başkası asla bize erişmez. Onun için Mü'minler, yalnız Allah'a güvenip, dayanmalıdırlar.' (Tevbe: 51) buyuruyorsa herhalde bizim daha fazla söz söylememize gerek yoktur.

MÜSLÜMAN ÖFKESİNE HAKİMDİR

Bazı insanları görürüz, olur olmaz kızarlar, köpürürler, yıkarlar, yakarlar. Bir anlık öfkelerinin esiri olurlar, oysa öfkeyi kıskırtan şeytandır. Ayeti Kerimede: Müslümanlar hakkında 'Onlar öfkelerini yutarlar.' (Al-i İmran: 134) buyrulmaktadır. Öfkesine hâkim olamayanlar, ileride onulmaz yaraların açılmasına neden olabilirler, çok önemsiz şeyler yüzünden. Bunun için Müslümanların birbirleri arasındaki münasebetleri çok yumuşak ve tatlıdır. Kâfirlere karşı başları dik ve onurludur. Müslüman, Allah'ın gazab ettiği işlere gazab eder. Al-

lah'ın sevip razı olduğu şeyleri sever ve razı olur. Müslümanlar, hareketlerini kontrol-lü ve uygun yaparlar. Onların ağızından lüzumsuz, edebsiz ve kötü bir şey çıkmaz. Onlar, dillerine hâkim olurlar. Onlar, elleriyle ve gözleriyle de kimseyi rahatsız etmezler. Resûlümüz: 'Müslüman, diğer insanların elinden ve dilinden emin olduğu kimsedir.' buyurmuştur. Müslümanın kalbi nurludur ve ihlâslıdır. Düşünceleri hayırlı ve anlamlıdır. Müslüman, büyüklük taslamaz, mağrur olmaz, övünmez, herkese eşit muamele eder, kimseyi küçümsemez. Müslümanın içi ve dışı birdir. Müslüman hayatının şahadet mührüyle kapanmasını arzular. Müslüman, cömerttir, cimri değildir. O, rızkın Allah'tan olduğunu bilir. Yoksul olurum diye dağıtmaktan, Allah yolunda harcamaktan korkmaz. (Bakara 268'e bak) Müslüman, gösteriş meraklısı değildir. Riyanın küçük şirk olduğunu bilir. Müslüman, her zaman Allah'ın kitabıyla hareket eder, şüpheli şeylerden de kaçır, değilki harama bulaşmak. Müslüman her an Rabbini düşünür, anar, zikreder. O'na dua eder, tevbe eder, yardım diler O'ndan. Yardım diliyoruz O'ndan bizi yolundan ayrı düşürmemesi için.

Buraya kadar anlattığımız konuları özetliyecek olursak :

— Günümüzde oluşmuş müslüman tipi ile Kur'an'da Rabbimizin açıkladığı müslüman tarifi birbirinden bir çok yönden farklıdır. Günümüzün anlayışına baktığımızda müslüman denilince, din ile dünyayı birbirinden ayırmış ve dünya işlerinin idaresini Allah'ın söz ve emirlerini kendisine eksen almayan kişilere terk etmiş, Müslüman bir aileden doğduğu için ne yaparsa yapsın müslümanlığına hiç bir zarar gelmeyen, biraz de ibadet yaparsa ondan iyi kimse olmayan insandır. Kur'an'ın bize tanıttığı müslüman ise: Kendini sadece Allah'a teslim etmiş, Allah'ın dışında hiç bir otoriteye boyun eğmeyen, hayatı Allah'a kulluk bilinci ile yaşayan, Ahiretin yolunun dünyadan geçtiğini

bilen, dünya işlerinin düzenini de Allah'ın buyrukları doğrultusunda idare etmek zorunda olduğunu hisseden kimsedir.

Müslüman, hayatının gayesini ve hedefini bilir. Kendini diğer canlı ve cansız varlıkların hepsinden ayıran ve üstün bir mevkîye çıkaran değerlerin farkındadır. O, ruhlar aleminde Rabbına verdiği andına sıkı sıkıya bağlıdır. Allah'a 'Sen bizim Rabbimizsin, biz de buna şahidiz.' derken, Rab kelimesinin anlamını da bilir. Müslüman, her şeyin ve her işin hakimiyetinin Allah'ın elinde olduğunu da bilmektedir. Bunun için Allah'a kulluğun dışında hiç bir kulluğu kabul etmez. Kendi arzu ve heveslerinin kulu olmaktan Allah'a sığınır. Şeytanı daima düşman olarak tanır ve tedbirini alır. Mal-mülk, Şan, şöhret, mevki-makam, ekmek ve rızık, kadın ve dünya hiç bir zaman kulluk edilmeye değmeyen şeylerdir. Onların kulu olan bilmelidir ki Allah'a kulluk bunların dışındadır. İki zıt şeye birden kulluk mümkün değildir. Allah'a kulluğu seçenler, Allah'tan başka varlıklara kulluğu kabu etmeyenerdir. Gerçekte de zaten Allah'ın dışında kendisine kulluk edilmeye lâyık hiç bir varlık yoktur. Allah'ın dışında her şey fanidir, eksiktir ve muhtaçtır.

Müslüman, kainattaki varlıklardan farklı oluşunu bilmenin yanında, insanlığının değer ve kıymetini, vazife ve gayesini anlayamamış kişilerden de farklı oluşunun şuurundadır. Her şeyden önce taşıdığı 'Müslüman' isminin hangi anlama geldiğini bilir. Bilir ki o 'Allah'a teslim olmuş kişi' demektir. Müslüman bu teslimiyeti hayatının her yönüyle ve varlığının bütün cephelerinde gösterir. Müslüman, her şeyi ile Allah'a teslim olmuştur. O, ibadet ederken Allah'ın dışındaki varlıklara teslim olmaz. Müslümanın düşüncesi ile inançları farklı farklı değildir. Müslüman, Allah'ın kendisine verdiği düşünce nimetini en iyi şekilde kullanır. Akıl nimetinin kıymetini bilir. Kuru bir taklit karşılığında onu değişmez. Müslüman, kısa, geçici ve basit şeylerle kafasını ve gönlünü doldurmaz. Daimi, gayesi ve hedefi olması gereken şeyleri unutmaz. Müslümanın özü ve sözü birdir.

Müslüman, inanılması gereken şeylere, Allah'ın gösterdiği ve istediği gibi bilerek inanır ve hiç bir batıl şeye de inanmaz. Müslüman aklını kullanırken onu putlaştırmaz. Aklını Allah'ın vahyine hizmetçi kılar. Çünkü Allah'ın vahyi insanın aklının ilerisinde ve üstündedir. Bu sebeble kendisine vahiy

gelen şahsı, yani Rasûlü örnek alır. O'nu önder tanır. Bütün müslümanları ebedi kardeşleri olarak benimser. Onlarla birlik ve bütünlük içinde yaşamak ister. Müslümanların dışındaki kimselerle ilişkilerine dikkat eder. Allah'ın düşmanı olan kâfirleri kendine arkadaş ve dost edinmez. Müslüman, Allah'tan başkasından korkmaz. Kendine rehber olarak atalarını değil, Allah'ın kitabını seçer.

Müslüman, insanların cehenneme gitmesini istemez. Bunun için bütün imkânlarını kullanarak onlara Allah'ın kendilerinden istediği görevleri hatırlatır. Cehenneme karşı onları ikaz eder. Cennete giden yolu gösterir. O yolda onlara yardım eder. Bildiği halde Allah'ın âyetlerini gizlemez. Zulme razı olmaz. Ne kendisi hiç bir kimseye zulmeder, ne de başkalarının zulmüne razı olabilir. Zulmün, fuhşun ortadan kalkması, adaletin ve Allah'ın buyruklarının hâkim olması için savaşıır. Bu yolda kanını, malını ve canını feda etmekten kaçınmaz. İyiliğin yaşanması ve yerleşmesi için, kötülüğün de yasaklanması ve kaldırılması için mücadele eder.

Toplumun sapması onu da saptırmaz. Ölü toplum, onu da da öldürmeye gelse, o

onları da diriltmek için gayret eder. Müslüman, ölçü olarak âdetleri, gelenekleri, görenekleri değil; Allah'ın sözlerini ve kanunlarını alır. Toplum, onu kınasa da onunla eğlenese de ve ona dış bilese de o, haktan, hak yoldan, Rabbinin çizgisinden ayrılmaz.

Müslüman, ibadetlerini Allah'ın emrettiği şekilde ifa eder. Namazını aksatmaz, orucunu Allah'a kulluk bilinci ile tutar, zekâtını gereken yerlere, Allah'ın verilmesini emrettiği yerlere hakkıyla verir. Onu götürüp Allah'ın düşmanlarına, kandırıcı, aldatıcı ve yaltakçılara, isminden başka İslâm ile ilgisi olmayan kurumlara vermez. Haccını da şartları uygun olunca yerine getirir. Haccetmek, kâbenin etrafında turist gibi dönüp dolaşmak değildir. Müslümanlarla kaynaşmak ve yıllık genel İslâm toplumu kongresini yapmaktır. Kötülükleri kaldırmak ve iyilikleri hâkim kılmak için yardımlaşmaktır. Oysa bugün, hac beldesi Mekke ve Kâbe, Amerika'nın oyuncağı durumundaki zalim Suud Krallığı altında esirdir. Bu sebeble haccdan önce kurtarılması gereken bir yerdir.

Müslüman, ahlâk yönünden de insanların en büyük ahlâk sahibi olan önderi Resûlullah'ın izindedir. Müslüman, sözünde,

inancında, yaşantısında ve her şeyinde doğruluk üzerindedir. Kalbi, kin ve öfke ile değil sevgi ve merhamet ile doludur. O, kâfirlere bile merhametlidir. Müslümanın kızgınlığı kâfirin şahsına değil, küfrünedir. Onu acıklı bir azaba düşmemesi için uyarır, korkutur, gerekirse başka insanların da onun sebebiyle azaba uğramaması için onunla savaşıır. Tıpkı kangren olmuş bir uzvun vücuttan koparılıp atılması gibi, bunun gayesi açıktır. Bünyenin tamamını tahrip olmaktan kurtarmak. Yoksa, o uzva olan düşmanlık değildir. Müslüman, eli, dili ve başka yönleriyle insanları rahatsız etmekten korkar. Emanetlerine sadık ve sahip olur. Onları korur. Öfkesine hâkimdir. Allah'a tevekkül eder. Allah'tan yardım diler. O'na yönelir, hataları için tevbe eder, dua eder, dili ve kalbi O'nun zikriyle dolup taşar. Müslüman, sabreder. Bilir ki Allah, sabredenlere mükâfatlarını kat kat verecektir. Sabır, Allah için zorlukları yenme mücadelesidir. Sabır, bir savaştır, bir direniştir.

Şurasını tekrar hatırlatalım ki müslüman bir aile içinde doğmuş olmakla müslümanlık devam etmez. Müslümanlık iddiasında bulunan bir kişi, eğer Allah'ın kitabı olan Kur'an'ında açıkladığı özellikleri üzerinde

taşıyorsa müslümandır. Yoksa bu kuru id-
dianın Allah katında hiç bir değeri yoktur.
Bu sebeble gerektiği gibi gerçekten müslü-
man olabilmek için Allah'ın kitabı olan Kur'-
an'ı okumalı, anlamalı ve üzerinde düşün-
meliyiz. Müslümanın özelliklerini anlatan
âyetleri sürekli tekrar etmeli ve bu özellik-
leri kazanmak için çalışmalıyız.

Rabbımız, bu yolda yardımcınız ve yar-
dımcımız olsun.

Rabbımız, unuttuk veya hatâ ettiysek
bizi bağışla.

Sözümüzü Rabbimizin âyeti ile tamam-
lıyoruz :

«Ey İman edenler! Rukû ve secde edin,
Rabbinize kulluk edin ve hayır yapın ki
kurtuluşa eresiniz. Allah uğrunda gerekti-
ği gibi savaşınız. Allah, dinini muzaffer kıl-
mak için sizi seçti. Din işinde üzerinize bir
güçlük te yüklemedi. Babanız İbrahimin di-
ninde olduğu gibi. Bundan evvelki kitaplar-
da ve bu Kur'an'da size Müslüman ismini
Allah taktı ki Resûl size karşı şahit olsun.
Siz de bütün insanlığa karşı şahitler olası-
nız. Artık gereği üzere namazı kılın, zekâ-
tı verin ve Allah'ın dinine sımsıkı sarılın. O,
Mevlânızdır. O ne güzel dosttur, ne güzel
yardımcıdır.» HAC SÜRESİ.

Müellifin Yayına Hazırladığı Diğer Çalışmaları :

- 1 — Kur'an ve Resûlullah'tan DUALAR
- 2 — Tevhid ve Teslimiyet

"Ey İman edenler!

Allah'tan korkun, herkes yarın için ne hazırladığına baksın. Allah'tan korkun çünkü Allah yaptığınız işlerden haberdardır.

Allah'ı unutup da, Allah'ın da kendilerini kendilerine unutturduğu kimseler gibi olmayın, onlar yoldan çıkmış kimselerdir.

Cehennemliklerle Cennetlikler bir değildir. Kurtuluşa ermiş kimseler cennetliklerdir.

Eğer biz Kur'an'ı bir dağa indirmiş olsaydık sen onun Allah korkusuyla baş eğerek parça parça olduğunu görürdün.

Bu misalleri insanlar düşünsünler diye veriyoruz."

Haşr Suresi/18-21

EĞİTİM YAYINLARI

Merheimer Str. 229
5 KÖLN 60 West GERMANY